Tänaat lehte 8 külge. Üksiknumber 10 senti.

Abieluleht

Abielurahva ja noorte häälekandja

TOIMETUS JA TALITUS:
Tallinn, Suur Karja tn. 2-6. Telefon 214-72.
Postkast 372.
Toimetuse kõnet.: kl. 3-5. Kontor avat.: kl. 8—6.
Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasisaatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud kirjad hoitakse alal kuu aega.
Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitalitused ja agendid. Lehte võib tellida ka kõigist Vabariigi postiasutustest ja postiagentuuridest.

Kuulutuste hinnad: Eesküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 senti ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter. Kuulutusi võetakse vastu lehe ümuvasse numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni

Tellimiste hinnad: 1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt., 6 kuud 225 snt. 12 kuud 400 s., — postiga aastas. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi muutmine 25 senti.

№ 10. Pühapäeval, 19. aprillil 1931. I aastakäik.

Koondamine ja onupoja poliitika.

I.

Sõja möllus tekkisid uued riigid. asudes ise oma kultuurilist, vaimulist, sotsiaalset, riiklist, majanduslist ja perekondlist elu looma ning korraldama. Ka meie väike Eesti on sama teed sammuma pidanud, mis teised suuremadki riigid. Meil loodi uued riiklised, omavalitsuse ja kodanlise julgeoleku aparaadid ning asutused. Määrati kindlaks juhtivad jõud ja ametnikkude koosseisud. Määrati palgad, suured ja väikesed, ametnikkude palgaastmete ja liikide järele, nõnda, kuidas pidi see kõiki rahuldama ja kõigile riigi-kui ka omavalitsuste teenistuses olevaile isikuile ülespidamist nende töö kohaselt võimaldama.

Töötati, rühiti edasi, õpiti rohkem elu tundma, käidi välismail, katsuti oma elu eeskujulikult ja kõige paremini korraldada. Algas igasuguste komisjonide ja kursuste ajajärk, mis pidi tulevasele Eestile nägusa ja moodsa ilme andma. Ja ametnikud leidsid omale tööd ning leiba. Töötati palavikuliselt riigi ülesehitamise kallal. Muidugi mõista, et head, soojad pesad said osaks neile meestele ja naistele, kes suuremat hoolt ja agarust tol ajal üles näitasid.

Mitte ainult need ei jäänud meie elulaevukese juhtijaiks ja riigiametnikkudeks ja teenijateks, vaid ka nende lapsed, nende omaksed, lähemad ja kaugemad sugulased, onupojad ja -tütred sokutati headele kohtadele. Ametite ja kohtade arv pidi muidugi kasvama ,sest ei olnud ju võimalik muidu kõigi kohasoovijate ja -otsijate nõudeid rahuldada. Ja nõnda tõusiski viimaks ametnikkude ja teenijate arv meil maksimumini. Ent siis tuli häda: hakati nõu pidama, et nõnda ei tohi enam edasi minna, see võib riigi rahanduse asjad roopast välja lüüa.

Siis algas meil revideerimisajajärk, mil katsuti selgusele jõuda, kas ei oleks vast võimalik mõningaid koosseise koondada, ametnikkude arvu vähendada ja leitigi see kõige radikaalsem abinõu olevat. Asuti tööle, higistati koondati, vähendati ja vallandati — lasti lahti kõigist ametkondadest sadasid — ei, mitte sadasid, vaid tuhandeid — mehi ja naisi.

Ja see koondamise hooaeg ei ole veel praegugi lõppenud, vaid kestab pisitasa kõigis ametkondades edasi, sünnitades ametnikke hulgas kabuhirmu, sest keegi ei ole oma koha ega leivakanika pärast tulevikus kindlustatud. Võib ju iga uus „valitsuse kriis" uue ülemuse anda, ja see võib oma äranägemise järele talitama hakata.

Sellega on siis ametnikkude jalgealune nii mõnelgi mehel ja naisel kõikuv ka praegusel ajal, ja nii mõnedki isad ja emad, pojad ning tütred võivad veel tulevikus kohata jääda, kui koondamise laine ei rauge ja kindlamat seisukohta ei looda.

Viibime veel praegugi niisuguses koondamise ja majanduslise kokkutõmbamise ajajärgus. Et meie väike Eesti suurejooneliselt ja laialdaselt elada ei tohi (lubada — on enam kui päevaselge. Koondamine on otse hädavajalik ja riiklisest seisukohast vaadates tarvilik, sest ei või ju miljoniliselt rahvalt ei tea kui suuri summe maksudena välja pumbata: lihtsalt, inimesed ei jõua enam suuri maksusid maksta — rahvas on vaeseks jäänud. Kõik hädaldavad ja kaebavad selle üle.

Mingisugune painjalik hädaoht, nagu koll hirvitab tulevikust ja manitseb meid kokkuhoidmisele, mõistlikule koondamispoliitikale, sunnib laiutamispoliitikat lõpetama. Ja selle, tuleviku ähvardava hirmutondi pärast ongi käimas äge ametnikkude vallandamise ja koondamise sõda.

Teisest küljest aga kerkivad üles päevaküsimused: Kuhu peavad need mehed ja naised minema, keda leivata jäetakse? Mis peavad nemad tulevikus peale hakkama? Kuidas saavad nemad endid ja omi perekondi elatama? Ja kas koondatakse meil mõnelpool ametnikke, või on ka mõnelpool vääratusi õigelt teelt kõrvale?

Need on küsimused, mis sunnivad meid tõsiselt mõtlema. Need küsimused nõuavad põhjalikku selgitamist ja lahendamist ja väärivad seda, et nende juurde veel edaspidi tagasi tuleme.

Katsume neid küsimusi edaspidi rahvamajanduslikust ja perekondlikust seisukohast lahendada, tuues sel alal ette väärnähtusi, mis meil Eestis, kui õiguslikus ja demokraatlikus riigis olla ei tohiks. Siis ehk selgib mõnigi keerdküsimus, hargneb mõnigi umbsõlm, laheneb mõnigi segane olukord.

Ei see elu oli vaid vaevlemine sageli isegi pooleldi nälgimine, mõistab vist igaüks. Ent see, kes sattunud kunstirajale, ei suuda sealt enam lahkuda, kuigi see rada täis kibedaid ohakaid ja okkaid. Nii oli ka meie „onu Lexiga", kelle soontes voolab ehtne kunstnikuveri.

Aastal 1906., mil mil asutati „Estonia" elukutseline näitetrupp, muutus elu muidugi paremaks. Mida „onu Lex" „Estonias" oli ja mida ta seal tegi, — seda teab vist igaüks.

Näitleja rada, nagu üldse kunstniku-kirjaniku rada, on okkaline, eriti meil Eestis. Siin ei saa kõlisevat kulda, vaid hingepiina, kibedat puudust ja halvakspanevat mõnitust.

Ent me armas „onu Lex" ei kahetse siiski, et hakkas näitlejaks. Ta on, ja seda täie õigusega, rahul tehtud tööga, kõneledes kõigist oma kolleegidest kiitvalt.

Aga selle kõigi juures peatume pikemalt kunagi edaspidi.

Usun, et pole eestlast, kes ei tunneks toda boston-valssi „Miss Estonia", mis pühendatud meie esimesele kaunitarile, preili Meta Kelgole.

Viisi tegi Viktor Compe, sõnad aga praegune juubilar „onu Lex". Ta ütleb seal muuseas:

„Sa oled ju kroonitud pea . . ."

Meie kallis ,onu Lex'! Sa lubad, et nende sõnadega lõpetan oma lihtsad read, surudes kõigi oma lugejate nimel Su kätt.

Meie, Sinu ande alalised imetlejad ja austajad, ei saa Sinule siin Eestis anda kuldset krooni ega kõlisevat kulda. Aga me paneme siin tänuks tehtud töö eest Su jalge ette lihtsa, aga südamliku tänu, teades et Sinu pead ehib tõesti aupaiste, mis särab heledamalt kui ükski kroon.

Ole tervitatud oma tänasel aupäeval, ole tervitatud ja ole kaua veel meie keskel, et nüüd, mil puhkad loorberitel, võiksime, kas või vahete-vahelgi imetleda Sind ja Sinu võimeid.

Eddy Pent.

„Onu Lex"

Aleksander Trilljärve juubeli puhul.

Tean, tean vägagi hästi, et juubelite puhul tavaliselt tehakse ette surm-tõsine nägu, seatakse ritta suuri sõnu ja aetakse pidulik-pühalikku juttu juubilari tegudest ning tööst.

Antagu mulle aga andeks ,kui ma siin kinni ei pea sellest traditsioonist, vaid kõnelen lihtsat juttu, ehkki käesolevad read on pühendatud meie näitlejaskonna lugupeetuma veteraanile, hra Aleksander Trilljärvele või „onu Lexile", nagu sõprade ringis seda sõmpaatset vanahärrat kutsutakse, kes pühapäevl pühitseb oma 60-aastast sünnipäeva ja 40-aastast lavategevuse juubelit.

Aga ma usun, et „onu Lex" ega ka lugupeetud lugejad, kellest kõiki loodan näha pühapäeval „Estonias" lugupeetud juubilari auõhtul, mulle seda pahaks ei tane.

Seal, kus tehtud suur töö, kõneleb see ise tegija eest, äratades austust ja lugupidamist. Ja selles, et meie armas „onu Lex" sooritanud sellise töö, ei kahtle vist keegi, vaid ma siin kõigi nende nimel, kes juubilari näinud laval, tahin enne kõiki härra A. Trilljärvele soovida kõigest kõige paremat.

Tõtates ülesse treppidest koos meie tuntud komponisti, lugematute ilusate viiside autori V. Compega ja arutledes endamisi, mida küsida või, mida mitte, püüab nende ridade alandlik autor esile manada endas kuidagi pidulikumat ja päevakohasemat olekut eelolevaks keskusteluks. Aga kohates „onu Lexi" väikeses mugavas töötoakeses ees ka meie armastatud ,hallo-meest" Felix Moori, ununevad kõik varem valmismõeldud küsimused ja intervjuu kujuneb kõige südamlikumaks omavaheliseks keskusteluks.

Kuna too jutlemine, mis üks kaunimaid nende ridade kirjutaja aastat pikkuses ajakirjaniku töös, algas „onu Lexi" elulooga, lubatagu mindki ka lugupeetud lugejaid tutvustada siin linnulennul juubilari elukroonikaga.

Aleksander Trilljärv nägi esmakordselt tolle ilma päikest ja pivis taevast Porkuni mõisas, kus ta sündis 19. aprillil aastal 1871. Lõpetanud Rakvere alg- ja kreiskooli ning Tallinna realkooli kaubandusklassi, astus A. T. Tallinna Schmithi kontori õpilaseks. Tol ajal tutvus ka meie andekas näitleja esmakordselt teatriga, esinedes nimelt kohalikus Saksateatris Blanquetti üldtuntud ooperis „Korneville kellad", tollessamas, kust pärit Benno Hanseni poolt grammofoni plaatitelegi lauldud võluv „Rondo valss". „Onu Lexi" saatus oli nüüd otsustatud, — vaid teater mõlkus temal veel meeles. Tollega ei leppinud aga isa, kes oli väga jumalakartlik, käskides poega linnaelust loobuda.

Ja sellep. näemegi A. Trilljärve peagi Järvamaal, Nõmmkülas tegelemas kooliõpetja Karlsoni abilisena tervelt 6 aastat. Sattudes vastollu kohaliku paruniga, kes ära võttis kooli maad, siirdus ,A. T. Nõmmkülast kodukohta — Porkuni, kus ta õppima hakkas metsaasjandust. 1½ a. hiljem tuleb aga A. T. juba ekspediitoriks Tallinna Markel-Makarovi metsaärri.

Seda kuulis ka „Lootuse" selts. Kuna A. T. varem asjaarmstajanäitlejana evis väga hea nime, kutsus „Lootus" ta nüüd oma juure näitejuhiks. See oli aastal 1888 Aasta hiljem läks A. T. Lutheri vabrikusse, kus palgaolud olid paremad. Ühtlasi alustas ta asjaarmastajana nüüd koos Paul Pinnaga mängimist „Estonias".

Ent Lutheris töötades sai A. T. raskekujulise rheumatismi, mille sunnil siirdus mõneks ajaks maale. Ent peagi pöördus ta tagasi Lutherisse. Siin aga kuuldud, et A. T. on näitleja — sel ajal nii põlatud „narr".

„Kas jääte siia või lähete sinna," öeldi temale. Ja A. T. valis teatri, elatades ennast sissetulekust mida pakkus näitejuhiks olek viies kohalikus seltsis.

Knut Hamsuni elust ja tööst.

(Järg.)

Hamsuni esialgne edu kirjanduspõllul ei olnud suur — ta sai paljugi raskusi kannatada. Isegi nendes isikutes, kes teda kaunis hästi tundsid, ei leidnud ta küllaldast usku oma võimeisse. Ja ta pidi Kopenhagenis kaua enne ringi hulkuma, kui viimaks oma käsikirjale kirjastaja leidis.

Raskustega võideldes ja päevast päeva nälgides kirjutas ta oma esimese kuulsa romaani „Nälg", mis lugejaskonnas suurt tähelepanu äratas. Sest saadik lahkus temast ka juhuslik saatus. See roomaan lõi Hamsunile ühe päevaga kogu Daanimaal kuulsuse. Rahvast jooksis murruna kokku, et kuulsa „Nälja" autorit isiklikult oma silmaga näha, ja eest leiti nälginud inimene, elav luukere.

Nüüd hakati teda parematesse majadesse kutsuma. Ja varsti leidus ka isik, kes oli valmis tema käsikirja „Praegusaja Ameerika vaimline elu" — välja andma.

Daanimaalt sõitis ta varsti pärast seda Norramaale, kus teda juba suur edu ootas. Kibedad, rasked päevad olid nüüd igavesti möödunud.

1890. a. ilmus „Nälg" juba teises väljaandes ümbertöötatult. Ja selle järele tulid üksteisest paremad tööd: 1892. a. suur romaan „Müsteeriumid", 1893. a. Kaks romaani: toimetaja „Lüge" ja „Uudis", 1894. a. — „Paan" (ka eestikeeles ilmunud) 1895. a. „Kuningriigi väravate juures", 1896. a. — „Elumäng", 1897. a. — novellide kogu „Siesta", 1898. a. „Hämarik", 1899. a. — „Viktooria" (ilmunud ka eestikeeles). 1902 a. — „Munken Vendt", 1903. a — „Muinasmaal", „Kuninganna Tamara" ja uus novellide kogu, 1904. a. — „Unistaja" ja luuletused „Metsik koor", 1905. a. — „Hulkuri elu", 1906. a. — „Sügistähtede all", 1907. a. — romaan „Benoni", 1908. a. „Roosa" ja 1909. a. — „Surdiiniga mängiv rändur" jne.

Hiljem on ta veel palju suuremaid ja vähemaid töid teinud, nõnda et tema teoste arv juba ülesloetud tööde järele küllalt suur on. Hamsuni kuulsus tungis kaugele üle tema väikse kodumaa raja. Ta teosed on 15 keelde tõlgitud.

Hamsun on praegu küll üle 70 aasta vana, kuid sellest hoolimata veel väga noor ja lõbus. Ta elab üksikus, metsikus, mahajäetud, lumega kaetud mägises alevikus, 60 kilomeetrit. Kristianist kaugel. On abielus. Tema tütre nimi on Viktooria.

Hamsuni populaarsus ja kuulsus ulatub kaugele üle tema kodumaa raja. Teda tuntakse peaaegu terves maailmas, ja talle saadetakse kirju igalt poolt. Ja tõepoolest, tal on niipalju kirju, et neid ei jõua ta kunagi läbi lugeda.

Loomu poolest on Hamsun kaunis kinnine, eriti siis, kui töötab ja millegi kallal mõtleb. Siis tahab ta alati üksindust ja poeb kusagile kõrvalisse kohta või ka pööningule, on isegi eri-maja ehitanud töötamiseks, kus teda keegi ei tohi eksitada ega tülitada ja isegi raske on teda sealt üles leida ja temaga mõni sõna jutelda, seda rohkem veel sellepärast, et ta armastab ainult norrakeelt kõnelda.

Kuid peale töö lõpetamist on Knut Hamsun hoopis teistsugune: ta armastab viina eriti palju vhiskit juua ja siis võib teda juba leida restorandides ja teiste boheemlaste hulgas, kus lõbusana esineb.

Temal on aga üks iseloomulik joon, see on kartus, haiglane kartus selle eest, et tema elulugu maailmale ei teataiaks ja sellepärast varjab ja hoiab ta seda suure hoolega.

J. K.

Tulirapsed kuristikud kaldal

Vihmased pettumused ja valud.

Kuna ma pole mitte suugut el arusaamud ja isegi tema nulle mõnel ajal mõnel ajal vihmaga, ei meeldinud, vaid abiellusin ikka kõik ammu ära. Ma ei usu, et ma ei ole

Ära hinnaga ühe kõrgemast!

Aug. Peipsi humoresk.

Olen esimest aastat abielus. Ja oma pika monoloogi läksime seni nimetasid kaaskodanikud meie abielu õnnelikuks, ja ka mina pidin seda ise tunnustama. Mulle eriti meeldis see, et mu naisuke oli igas suhtes praktiliste kalduvustega, kunagi ei lubanud ta mind raha välja anda tühiste, ja praktiliselt mõtlematutele asjule. Ta ei ihaldanud, nagu tavaline naine, omale säravaid sõrmuseid ja kaelakeesid. Ka oma tualetiga oli ta igakülgselt kokkuhoidlik. Alati, kui tahtsin talle midagi osta, mis ei olnud tarvitatav majapidamises, juhtis ta mu tähelepanu praegusele rahakehvale ajale ja keeldus vastavaid esemeid vastuvõtmast.

Nüüd aga on ukse ees kevadpühad ja meie abielu aastapäev.

Rõõmsalt viisitades vibutasin laupäeva õhtupoolikul enne palmipuude pühapäevi pikki koivi mööda Harju tänavat kodu poole.

Ja miks ma ei pidanud siis rõõmus olema?! Sain ju peremehelt kätte palga ja veel ihe kuupalga peale selle pühadekingiks.

Kavatsesin nüüd vääriliselt pühitseda pühi ja abielu aastapäeva, mil puhul tahtsin ka naist üllatada väikese kingiga.

Sulgkergeina tundusid mulle jalad, kui roniksin üles kolmanda korra trepist ja tormasin sisse uksest.

Mu naine parajasti praadis köögis, ja ruume täitis magus, ninas nii armsalt köditav lõhn. Mu teinepool seisis valges põlles plidi ees ja minna vaadeldes teda, mõtlesin ilusam pole ta iialgi olnud! Siis lendas ta mulle kaela ja laskis mu alles peale pikka tervitussuudlust vabaks, kui plidilt juba hakkas tulema lihakõrbe lõhna.

Lõunatasime võrratult heas tujus, ja kui ta kuulis mu õnnest, et olin saanud terve kuu palga pühadekingiks, siis sõnas ta:

„Aga, ära sa jõllusi nüüd ei tee! Mõtle praegusele kehvale ajale. — Aga siiski, midagi praktilist, midagi, mis sulle kasutada majapidamises, võid siiski osta“, ja ta vibutas mu poole hoiatavalt oma väikest esisõrme.

Pärast lõunat, rõõvastudes väljamineku tuli ka mu naisuke mantlisse ja kübaras, ning teatas mulle, et tuleb minna kaasa ärevalvaaks, et ma midagi lollust ei saaks teha.

„Ma ei taha, et sa kõike prahti kokku ostaksid, ning rahaluste eest raha välja annaksid“, lõpetas ta oma pika monoloogi.

Läksime. Väljas oli külm, vaatamata kevadisele ajale. Puhus vinge idatuul ja keerutas üksikuid lumiräitsakuid mööduvatele inimestele näkku.

Tänavail kihas pühade-eelne kirev elu.

Peatusin „Massproduktiõ“ akende ees.

„Vaata, kallis, kuidas meeldib sulle too punane, tumesinise kaleviga kirjutuslaud?.. Ostan sulle selle!“ juhtisin ta tähelepanu mööblile.

Ta pööris aga omad suured, ümmarad lapsesihmad minule ja vaatas mulle otsa sellise pilguga, nagu poleks mul peas kõik korras.

„See on ju ometi pilkamine! Milleks vajan ma kirjutuslauda, kui sul on see juba olemas?.. Need vähesed kirjad, mis ma kirjutan, võin ju ka sinu laual kirjutada... Miks aga mitte head kasulikuga ühendada? Meie majapidamises on ju nii mõnedagi vaja.“

„Hea küll! Hea küll! Pean ehk sulle ostma uue köögikapi, nagu seda siin näed?“

„Armas inimene, milleks vajan ma aga kappi, kui mul juba üks on?!. See on ju küllalt suur, et mahutada kõike tarvilikku.“

„Siis ostan sulle ehk uued keedunõud?.. Kord avaldasid ju sellist soovi?“

„?!.“

„Aga mida siis? Soovid ehk uusi mantleid, kübaraid, sukki, kingi?“ küsisin, peatudes kõrvalkapluse vaateakende ees.

„Kas sa saad juba aru, et ma ei salli seda, et sa nii palju kulutad! Kõne alla võib tulla ainult mõni hoopis väikene ja majapidamises kasutatav asi.“

„Mis siis? Tahad sa ehk uusi köögipõllesid?“

„Milleks vajan ma neid, kui mul on veel oma pooltosinat tuliuut põlle?!.“

Tükk aega läksime nüüd edasi, heites pealiskaudseid pilke ärivitriinele.

Mõtlesin, mis asi see küll võiks olla, mida mu naine tahab.

„Tahad sa ehk klaverit?“ küsisin lõpuks, kuna meelestus, et mu naine alati huvitus tõnest muusikainstrumendist, kui tegin sellest juttu.

„Seda ei saa ju mõnakorviga lauale panna! Tähaksin meeldi sellist asja, mida mul veel pole ja mida võiks ära peita kiriu minahunniku sisse, kui see kuuakse esimese pühapäevahommikul lauale. Munade seast omale kinki otsida, see rõõmustab mind. Muud moodi see aga mind ei huvita!“ rääkis ta suure tõsidusega.

„Siis üle ise, mida pean sulle ostma. Kingi siis ise enesele midagi, kui sa kõik minu kingid hulgad! Ometi ütlesid ju ise et tahad midagi praktilist, aga nüüd ei võta sa mult midagi vastu!“ ärritusin lõpuks.

„Aga, mu kallis, ma ei tahtnud ju sind haavata!...“ vastas ta paluvalt ja vaatas mulle nii imeornalt otsa.

„Ega sa ometi pole pahane seepärast? Ei?... Ma ütlen sulle nüüd ise, mida mulle ostad. Eks? Sa ostad ju, ja kui ma nõusolevalt noogutasin, jatkas ta: „Mu lihavõtte kink peab olema väike, praktiline ja majamidamises kasutatav.“

Tugevamini haaras ta kinni mu käevangust ja kürendas samme kesklinna suunas.

Huviga ootasin, kus ta peatub nüüd ja ütleb mulle, mida pean talle ostma.

Lõpuks peatus ta mu suureks üllatuseks äri ees, mille ukse kohal ilutseb silt:

Oskar Viikmann
kulla- ja kellasepa äri.

Imestunult tõsandasin käiku, tema aga vedas mind akna alla ja osutades sõrmega aknale, küsis ta:

„Vaata korraks noid kõrvarõngaid, mis siin ees kohe on. Vaata, paremalt kolmas paar. Kuidas nad sulle meeldivad?“

Heitsin neile ainult pealiskaudse pilgu, sest mind huvitas palju enam kauplusesolev daam, kes nähtavasti tahtis osta sõrmuseid.

„Päris kenad, pole viga!“ vastasin naise küsimusele.

„Eks ole nad kenad, need kaks suurt briljanti, mis kummagil küljes on? Kas need sulle ei meeldi?“

„Meeldivad küll!“ vastasin üksköikselt, silmitsedes läbi akna ilusat ostjannat.

„Meeldivad nad sulle tõesti?“

„Jah!“

„Siis ostad nad mulle!“ hüüdis ta rõõmsalt. „Need soovin enesele pühadekingiks.“

Jäin talle lollilt ja imestanult otsa vaatama. „Aga tõlistnud, kas ta teeb nalja või räägis tõsiselt.

„Või ei taha sa mulle neid osta?!.“

„Aga sa ise lubasid ju!“

„Mu armsam!! Meeleldi ostan nad sulle!.. Aga sa ju ütlesid ausdagi, — midagi praktilist, mis majapidamises kasutada saab...“

Spiritismi humoreskis.

Viibisin kord noore seltskondlisel koosviibimisel.

Neiu oli tumesinised, rõõmust säravad silmad. Ta ei suutnud kindagi omi tundmusi varjata. Koda ta armastas?

Üht noormeest akna all majas omaniku poega, kes kandis ohvitseri mundrit ja kõndles tugevalt kinguhäälel.

Mu Jumal, kuidas neiu ta poole armastavalt pilke heitis, kui rahutult toolil istus!

Ööseel koju minnes ütlesin neiule, kuna me omavahel eriti avalikud olime:

„Milline tore ilm! On sul täna lõbus olla?“

Ja et ta soovidele vastu tulla, võtsin sõrmest kihlasõrmuse ja ütlesin:

„Vaata, see sõrmus on mulle väike, pigistab. Kas ei võiks sa lasta teda laiemaks teha?“

Neiu võttis sõrmuse ja sosistas:

„Anna ta mu kätte, lasen laiemaks teha!“

Andsingi sõrmuse tema kätte. Kiru aega hiljem kohtasime jälle. Mõtlesin sõrmuse üle järele pärida.

„Kas nad ei ole praktilised? Ja ilusad?.. Kas neid ei või siis majapidamises kasutada?!. Nüüdsest peale kannan keetes, põrandaid kürides ja pesu pestes ainult neid kõrvarõngaid!.. Ja tantsusammul läkkas ta kaupluse ukse poole tippima, vedades mind kaitpidi oma järele.

Läksin ka siiski.

„Ega sellega nii kiiret ole — tarvis lõka aega anda!“ arvesin endamisi.

Äkki tuli talle nagu midagi meelde, ta heitis pilgu kaugele tänavale, ja lausus: „Ah, jah, see sõrmus. Mul juhtus õnnetus. Panin ta kuhugile, või olen ehk kaotasin ta ära.

Siis ootas minult vastust.

„Kas vihastad selle üle?“ küsis ta viimaks ärritatult.

„Mitte põrmugi!“ kostsin mina.

„Ah mu Jumal, kui hea meel tal oli, et mu sugugi ei pahandanud! Ja ta läks. Läks Hartvigsen tusasult.

Möödus aasta.

Tulin samasse kohta tagasi. Kõndisin jälle tuttavat teed.

Ja vaata, sama neiu tuli jälle mulle vastu! Ta on sinised silmad, nii veel rohkem säravad. Kuid ta suu oli minu arvates palju suuremaks muutunud ja huuled olid kahvatud.

„Vaata, siin on sõrmus!“ hüüdis ta. „Vaata, see on su kihlasõrmus! Mu kallis, ma leidsin ta üles ja laskisin suuremaks teha. Nüüd ei pigista ta enam!“

Silmitsesin seda mahajäetud naisterõivast. Silmitsesin ta suurt suud ja ta kahvatanud huuli. Silmitsesin ka seda sõrmust, mille ta mulle tagasi andis. Mille ta mulle tagasi andis.

„Ah!“ tõmbasin ma, neiu ees kummardades. „Selle sõrmusega oli meil päris õnnetus! Nüüd on ta jälle liig suur!“ (Knut Hamsuni järele.)

Sinust väsinud...

Olen väsinud Su hõbedasest naerust,
olen väsinud Su kullakeelsest sõnust;
väsind tundmast Sinu huulte õrnust, —
taban pääseda Su võlu paelust.

Olen haige kallistusist kuumust,
kõrvad kurdid kevadõisest helast,
kui mind ohetades haar sid kaelast, olast,
pilgu leegitsedes silmist suurist.

Nõnda ohtuid kandsid õnnetuivad.
Aga argipäeva ranna-liivad
kuhjusid me noore armu ümber...

Langes südamele tulpimus lavrine
saatusvõndest, õnneski on piine,
murgitatud roomujoogi ümber.

E. Uibo.

end ja nuttis.

Siis läis kolm korda. Kui kolmat korda läis ja põrandale langes, oli Hartvigsen tõesti lõgutatud. Tema endisest tunnetest avaldus midagi. Peaaegu, nähtavasti oli ünilasi ka tema auahnus puudutatud, tundes end valitsejana, keda peaaegu juba palutakse. Ta muutus lahkemaks, palus Roosal üles tõusta ja ühes temaga tuppa astuda. Siin saavutasid nad nii mõnegi kokkuleppe, lahendasid nii mõnegi terava vahekorra. Tund aega hiljem tagasi tulles leidsin nad taielikus ühemeeles olevat. Imestusega vaatlesin Roosat: temal näol ei olnud enam kannatamise varjugi näha. Sealt peegeldus täielik rahulikkus.

— Tahendad, sa tuled sina juba mõne päeva pärast? — küsis Hartvigsen, kui Roosa väljus.

Kuid mulle ei lausunud ta sellest sõnagi.

Roosa tuligi tagasi, hoides väikest Martat, poeselli Steili tuttari käe kõrval.

— Siin me olemegi! — algas ta naerdes.

Marta ustus, nagu teda oli õpetatud, sõs tuli meie juurde, pigistas mu kätt ja istus ruesti. Hartvigsen üles meile.

— Tere tulemast!

Samal hetkel nägime kedagi õues seisvat ja aknasse vahtivat. See oli läplane. Nähes läplast, loi Roosa käed silme ette ja karjatas:

— Oi!...

— See on ju Gilbert! — seletas Hartvigsen, teda rahustades ja kergelt naeratades. — Ta longib alati siin, kord ühes, kord teises kohas.

Roosa tähendas:

— Ta on mulle igakord õnnetust enesega kaasa toonud.

Hartvigsen vastus. Ma jain tuppa pikkesega jutlema. Vahetasin ka mõne sõna Roosaga. Ma tahtsin midagi küsimata algas ta minuga juttu läplasest Gilbertist.

— See on nii imelik, igakord, kui teise kohta sõidan, ilmub ta äkki, nagu maa alt. Ja alati, kui minu elus mingisugune muudatus sünnib, on ka tema tõmmata kohal.

Ei ta äsja tähendas, et need muudatused ja ülekolimised on talle alati õnnetusi kaasa toonud, ei tahtnud ma sellest pikemalt kõnelda. Palusin teda vähe klaverit mängida. Marta, kes kunagi varem sarnast muusikat ei olnud kuulnud, lähenes talle ja seisis liikumatult, pärani suul ja silmil selle üle imestades. Ajuti heitis ta ka mõne pilgu minu poole, nagu tahtes küsida, kas ka mina midagi sarnast olen varem kuulnud.

Siin tuli ka Hartvigsen tagasi. Ta istus vaikides ja jäi kuulama. Nähtavasti aimas ja tundis ta, et hea geenius on asunud tema majja, sest nüüd oli ta vastu oma harjumist mütsi peast võtnud ja põlvele pannud. Ajuti silmitses ta ka mind ja vangutas pead, tehes seda uhkusest ja imestusest. Nähtavasti hindas ta oma mänguriista muusikat rohkem kui Maki oma.

Õhtal läks Hartvigsen Sirilundi, ja mõni tund pärast tagasitulekut sealt oli ta väga hulvas tujus. Siis võttis kübara, pani pähe ja läks jälle Sirilundi tagasi.

Ta näis nii veider välja. Tõsi küll, talle tuli teel vastu parunproua. Võib-olla, et tema poolt avaldatud mõned sõnad mõjusid selleks kaasa. Nagin neid madalkul kell pool kaks öösel, ja nad suundusid seilt piki kallast kõrgukoma metsa poole. „Mis ütleks Roosa selle kohta?“ mõtlesin mina.

Aga mis mõlkus Maki tütre peas? Tema oli siin silmapaistvam isik, kui kõik teised. Parunproua niisuguses üksikus, mahajäetud kohas. Tal oli väga kena originaalne väike, peakene painduval kehal. Ja peale selle võisid tal veel mõnesugused peidetud väärtused olla.

Päev möödus päeva järele, kuid Roosa ei ilmunud ikka veel. Näis, nagu oleks Hartvigsen üksikõnne tema vastu.

— Millal kord Roosa sija sõidab? — söandasin küsida, tundes väga hästi, kuidas sõda sees kiirelt tõusles.

— Ei teal — kostis Hartvigsen tusaselt.

Õpetasin talle natuke õigekirjutamist. Arvamises oli ta kullali osav ja tugev, nõnda et teadis kõik, mis iganes vajas. Ta oli järelekaaluv ja arusaaja kõigis. Et meil raamatud ei olnud, siis pidin talle vähehaaval ühest ja teisest jutustama: Napoleonist ja Kreekamaa vabastamisvõitlusest. Minust meeldis temale kõige rohkem minu keelte tundmine, sest oskasin talle kõigi vanaskaupade pealkirjad ja sõidid lugeda, mis mitmes keeles olid kirjutatud. Seda õppis ta ise ka õige kiirelt ja osavalt, vististi selleparast, et temal ajud ei olnud veel mingisuguse prahiga ülekoormatud, vaid olid alles põlne kõndmata maa.

— Aga mis siis, teeksite km. mul oleks vana hebreakeelne piibel? — küsis ta ükskord. — Kas oskaksite seda ka lugeda?

Ja ta otsustas enesele osta Berzemist vana hebreakeelse piibli.

Kohtasin Roosaga teel. Tema, kes alati ümberkaimises väga tagasihoidlik oli, peatas ise mind ja küsis sunnitud naeratusega:

— Noh, kuidas te seal majas kahekesi nüüd ka elate?

Olin väga imestanud ja kostsin:

— Väga kenasti! Tänan küsimast. Ootame aga ainult teid.

— Mind! Oh ei, võib olla, sõidan varsti oma kihelkonda tagasi!

— Kas teie ei sõidagi mele juurde? — küsisin ärevuses.

— Näib, nagu oleks see nõnda, — kostis Roosa.

Ta suu oli suur ja hele-punane. Hartvigsen võpatas veidi kui Roosa, talle naeratades, ära läks. Ma tahtsin meelde tuletada, et tema isa kutsudes mind, palus ka teda kojà saata, tänu Jumalale, hoidusin sellest.

Varsti selgus, et olin hästi teinud, kui vaikisin: õhtul ilmus Roosa Hartvigseni juurde, ja ma nägin, kuidas ta kannatas selle tõttu, et oli avaldanud vähe uhkust. — Ta tuli ju lihtsalt asja pärast: tahtis Hartvigseile tagasi anda, kord kingitud kutdristi mille oli pruudina temalt saanud. Sõrmuse, mis ka tema kingitus, oli ta kahjuks ära kaotanud.

Spiritistlik seans.

Axel Raidula humoresk.

Eliise Sookask on kõige veetlevam naine maailmas — muidugi minu maitse järele. Maitse on aga asi, nagu targad mehed ütlevad, mille üle ei vaielda. Nii ei taha ma selle kellegagi vaidlust alustada. Et ta mind armastab, ses suhtes võin igaühega kõige suuremaid lahinguid tüüa. Tõsi on veel, et tal on mees, kellega ta ametlikus abielus on. Ta mees on ärimees. Ja missugune mees! Kui tore kõht tal on! Vats on ees nagu ilus nuumatud siga. Kuidas vest on tal pinguli keha ümber. Kui tore kullast uurikett käib üle kõhu! Missugune võib küll see uur seal otsas olla!? Mõni teab tõendada, et tal ei olevatki uuri, vaid raudmutter rippuvat keti otsas, et ta taskust välja ei libiseks. Teine keti ots on haagiga teise tasku ääre külge kinnitatud.

Kes meist ei tahaks sarnane olla?! Ja missugune naine ei tahaks omale sarnast meest?! Ilusat nuumatud kõhtu ees ja üle selle kuld-uuriketti, kas uur otsas või ei, pole tähtis — kande, see on ka midagi!

Armastasin Eliiset ja tema mind. Väga tihti käisin tema pool. (Ikka siis kui ta mees kodus ei olnud).

Kord küsisin talt naljaviluks, miks ta mulle ei tulnud, mille peale ta vastas, et mina vaene rahadeta poiss olen, kes naisele peale õrnuse midagi luksusliikku ei või lubada. Nüüd on tal mees, kes ta soovidele heldelt vastu tuleb. Pealegi on tal sarnane elukutse ,mis ei lase kodus viibida. Ja Eliiset võivad ta väljavalitud õige tihti külastada.

Alguses arvasin, et ega Eliise peale minu kedagi ei kallista (oma meest muidugi ka), ega nüüdki kindlasti tea, aga viimane sündmus laseb seda oletada. Kui ta juba oskas oma meest peenelt läbi vedada, miks siis mind ei või ta tüssata?! Tema mees on ju ometi suure kõhuga. Ja kõhus peabki see inimese tarkus asuma — hiinlaste arvates. Kui hiinlastest juttu teha, siis peab tähendama, et nad on vana kultuurrahvas maailmas. Mida vanem, seda rohkem teadmisi ju kõigis asjus.

Sel sügisel pidi jälle Eliise mees äriasjus Helsingi sõitma.

Mina ruttangi, õnnis naeruvine kuultel, Eliise juurde.

Vaat' kui tore oleks olnud meil see öö kahekesi olla! Oleksime vist seitsmendas taevas olnud! Asi on aga niisugune, et alati pistab saatus oma proosalise käe inimõnne vahele.

Vaevalt oleme oma armutseremooniat magadistoas alanud, kui kuuleme eestoas samme. Oleme üpris kohkunud. Kuidas võis see kutsumata külaline tuppa pääseda, jääb mulle alati mõistatuslikuks.

Sirutan käe mantli ja kübara järgi. Esimene käevarrel, teine käes, jooksen ümber toa. Põgenemine osutub võimatuks, sest sammud tulevad otsejoones magadistoa poole. Olen otse meeleheitel.

„Eliise!" kuuleme ta mehe häält.

See ehmatab veel rohkem. Missugust nägu ma sel korral võisin olla, ei tea. Ei oska enesele ette kujutadagi. Juba liigub ukselink. Viimase jõupingutusega kaon voodikardina taha.

Sisse astubki kardetav. Ma värisen kogu kehast. Jumaluke, mis siis saab, kui ta leiab mu siit! Ma nihutan end tahapoole, et põlvede värin ei paneks kardinat liikuma ja ei annaks mind ära. Mis toas sünnib, seda ei kuule ma ärevuse pärast. Juba kujutan ette, kuidas lendan ta mehe ilusast jalalöögist istme kohale, kübar ja mantel käes, tänavale. —

Kui end vähe rahustanud olen, julgen kuulatada: tuba on vaikne. Siis pistan nina kardina vahelt välja. Toas pole tõesti ühtegi hinge. Ma hiilin peiduurkast välja. Tahan juba teise tuppa minna, aga siis kuulen jälle samme ja põgenen jälle vanasse urka tagasi. Nii kordub see mitu korda. Aga alati on mingisugune takistus ees, mis põgenemise teeb võimatuks.

Ta mees tuleb jälle magadistuppa. Ta läheb kardinast mööda, ja puudutab käega isegi mind. Ma vabisen jällegi kui haavaleht. Nüüd — nüüd leiab ta mind! Olen valmis alistuma oma saatusele. Kuid — ta ei märka ikka mind.

Kui kõik hääled on toas raugenud, julgen koonu kardina tagant välja pista. Kuid ehmatus rabab mind uuesti: ta mees istub laua ääres toolil, selg minu poole. Tõmban nina tagasi. Seisukord on äärmiselt hädaohtlik. Väike liigutus ja mind leitakse kohe siit. Kannatlikult ootan, kuni ta mees on kirja kirjutanud ja lahkub siis magadistoast. Eestubadest kuulen hääli, mis peagi vaikivad.

Kaabu langeb käest maha, ja mulle kuuldub nagu lõhkeks miin.

Hiilin siis, kui pole kuulda ühtegi kahtlast häält, magadistoast välja. Õnnelikult pääsen välisukseni. Surun lingi alla ning tõmban ust. Kuid — tõmban veel kord — aga uks ei avane. Tirin kõigest jõust, aga uks ei anna järgi. Tähendab, Eliise ja ta mees on välja läinud ja mind tuppa lukutaha jätnud.

Seisin ukse taga soolasambana. Kõrvad kumisesid, ja oleks praegu keegi tulnud, ei oleks ma saanud paigastki liikuda. Oleks mind siit leitud, oleks paratamatult murdvargaks tembeldatud.

Saan omast kardetavast seisukorrast aru ja hakkan väljapääsu otsima. Peale ukse pole aga mingisugust teed väljapääsmiseks. Ka aknad ei anna sugugi lootust, sest korter asub teisel korral.

Siis kuulen ukse taga Eliise ja ta mehe häält. Poen jälle magadistuppa kardina taha.

Nii värisen mina vaene seal kuni õhtuni, mil tulevad neile võõrad.

Meeleheitel võtan kardinast kinni, sest võõraste juuresolekul minu leidmine siit lõpeks suure skandaaliga. Kardin aga käriseb ning ähvardab alla langeda.

Rahunedes kuulen, et võõraste jutt kaldub ainele elust sealpool hauda ja vaimude väljakutsumisest.

Viimaks korraldatakse spiritistlik seans. Kuulen Eliise häält, kes lubab minu vaimu välja kutsuda. Võpatan oma nime kuuldes.

Eliise teeb magadistoa ukse lahti.

„Ilmu nüüd!" ütleb ta.

Mina poen seda kuuldes rohkem kardina varju. Sa Jumaluke, kui avalikult tahab ta mind siit ära toimetada! Eliise tuleb kardina juurde ja sosistab:

„Tule nüüd julgesti!"

Ma värisen ja vabisen nagu oleks mulle surmaotsus loetud.

Mu nägu on vist nõnda moonutatud, et seda nähes oleksin kohkunud. Aga igatahes rumal võis ta olla.

Kummagile poole vaatamata lähen tubadest läbi. Tänavale jõudes hakkab mõistus jälle töötama. Ahnelt joon värsket õhku. Vabadus! Väljas sest piinarikkest seisukorrast!

Märkan vastutulijate nägudel pilkavaid hirvitusi. Salk uudishimulikke poisikesi jälgib mind. Taipan viimaks selle põhjust. Jalutan ju mina, nagu toest tulnud olen, vilul sügisõhtul tänaval palja peaga, kübar käes, mantel käevarrel. — — —

Järgmisel päeval saan Eliise mehega kokku.

„Missugune tunne oli teil eile õhtul?" küsib ta uudishimulikult, arvates tõesti mu vaimu ilmumist.

„Otse väljakannatamatult piinlik!" vastan avalikult.

Ära himusta oma ligemise naist.

Sinimäe Ets.

Noil eelkevadisil öil, mil vargsi kaovad harjulised hanged ja üle linna kummuv taevas on kuidagi imeliselge ning puhas, unustan ikka une Noil öil istun kaua ülal oma toakeses, kustutan tule ja püüan raadioaparaadi ees istudes eetrist esile manada nukraid mustlasromansse, mis kõnelevad vaigistamatust kiresi, lakkamatust igatsusest ja suurest puhtast armastusest, mis ei keeldu ohvrist isegi siis, kui selleks osutub oma õnn.

Nii imeselge ja puhas nagu taevas noil eelkevadisil öil peab olema see armastus, mida minagi olen kord tundnud, olgugi, et juba ammu-ammu. Noil öil, mil selgel sinivõlvil säravad tuhanded tähed ja kõikjal kõneleb lähenev kevad, meenub ikka mulle see lugu, mis osutub vist ainsaks õilsaks teoks mu aastate kirevas kangas. Kaua olen hoidnud seda vaid omale, ent täna, mil taevas säravad tähed heledamalt, kui kunagi varem ja oma peast leidsin esimesed hõbedased juuksed, ei suuda ma võita enam kiusatust, vaid tahan kaugete maade ning merede tagant kostvate viiulite kaeblikku kõla kuulates jutustada seda ka teistele.

*

Tol ajal, mil noore andeka taidurina lõpetasin hiilgavalt konservatooriumi viiuliklassi, sõstudes elu kõige paremate lootustega, kogunesid mu pea kohale ootamatult tumedad murepilved. Vaatamata headele soovitustele, ei leidnud ma kusagilt kohta, vaid nälgisin sageli pikki päevi, elatades ennast sõprade armust.

Äärmises hädas pöördusin oma lugupeetud õpetaja, nüüd juba ammu hauas hingava professori poole, lootes, et ta ei keeldu kusagil lausumast mõnd sooja soovitavat sõna.

Kuna just mõni päev varem üks provintsi kirikuõpetaja, lugupeetud professori poole oli pööranud palvega — saata tema väiksele tütrele muusikaõpetaja, kes evib tubli oskuse viiuli käsitamisel, langes valik muidugi minule.

Nälg on kõbe, ja kuna nüüpea mungisugust teist kohta loota polnud, võtsin vastu tolle ettepaneku, kuigi koht kauges kirikumõisas ei tundunud kuigi ahvatlevana.

Õpetaja ise oli ju vanem härra, väikese ümariku kõhu ja aastatega üle viiekümne. Ta oli heasüdamlik, väsinult mõtlikkude silmadega vanahärra, nii nagu enamik teisigi kaugete metsanurkade kirikuõpetajaist. Tema abikaas Milvy, keda varem kujutasin paksu rasvunud prouana, osutus aga nooreks, otse nõiduslikult ilusaks naiseks, kes juba esimesel hetkel jättis mulle väga sügava mulje.

Tema ilu, mida üksikasjaliselt kirjeldada võimatu, ei sobinud kuidagi siia ümbrusesse, selle vananeva mehe kõrvale, ja ma tajusin kohe, et nende kahe vahel ei saa juttu olla armastuse-abielust.

Proua Milvy oli tõesti oma mehe vastu, tahaksin öelda, kui mitte rohkem, siis liigagi jahe, kinkides hingekarjasele vaid harva mõne õrna pilgu. Kogu oma noore hinge õrnused ja heliitsused kinkis Milvy minu õpilasele, väikesele Virvele, armsamat last, keda olen kunagi näinud. Vaid laps näis siduvat Milvyt tolle koha ja mehega, kes oma noore ilusa naise jaoks oli liigagi vana ning väsinud.

Juba esimesel hetkel armusin tollesse naisesse, ja mida rohkem möödus päevi, seda suuremaks kasvas kirg, mu nooruspäevade ainuke tõsine armastus. Olin otsekui meeletu, püüdes veeta iga vaba hetke Milvy läheduses, kas jalutades aias või istudes terrassil ,kust avanes suurepärane vaade ümbruse ilusamaile kohtadele. See näis meeldivat Milvyle, kelle silmis loitles mind vaadeldes tihni kummaline tuli, ent siiski ei juhtunud meie vahel midagi. Isegi meie kõnelused olid nii karsked ja puhtad, kui allikavesi ja vaid siis kui surusime õhtuti lahkudes ükstteise kätt, ütlesid pilgud vist selle, mis südames leegitses.

Austasin abielu ja truudust, austasin Milvyt seks liig palju, et sooritada midagi lubamatut, kuigi nüüd olin peaaegu veendunud selles, et too unustamatu naine armastas ka mind sama palavalt ja kiindunult kui mina teda.

(Järg 8. küljel.)

Selles palus ta end vabandada!

— Sest pole viga! — tähendas Hartvigsen lahkelt imestades.

— Kui ei ole, see on siis väga paha! — vastas Roosa. — Aga vaat', ma leidsin veel kirja Loffodenidelt.

See kõik oli öeldud ja tehtud enne, kui suutsin sealt eemalduda. Roosa oli suures ärevuses ja kõneles hingeldades. Aga Hartvigsen võttis kogu selle väljaastumise imestamisväärse rahulikkusega vastu. Veel ei suutnud ma ukse taha välja minnagi, kui kuulsin Hartvigseni häält ütlevat:

— Ah, see vana kiri? Arvatavasti on ta väga kole, sest õigekirjas olen mina nii...

Roosa ei viibinud Hartvigseni juures kuigi kaua. Nägin, kuidas ta sealt küürus välja tuli, ilma et oleks midagi kuulnud või näinud. Kujutlesin omale ette mis talle see kõik maksis, minna sarnast alandamisteed!...

Järgmisel päeval, ilmus ta uuesti. Mul oli tema pärast kole piinlik, raske oli teda sarnasena, hajameelsena näha. Silmade all tal mustendas, nähtavasti ei olnud ta öö jooksul maganud, huuled värisesid haiglaselt.

— Ei, teil pole mingit vajadust ära minna, — ütles ta mulle. Siis pööris Hartvigseni poole ja küsis; — Kas leidsite omale mõne majapidaja?

— Ei! — kostis see aeglaselt ükskõikselt.

— Siis ehk võiksin mina... — jätkas ta katkendliselt

Hartvigsen vastas endiselt aeglaselt ja mitte rutates:

— Jah—jah! Ainult ma ei tea hästi!...

— Võib-olla, mõtlesite siis juba teisiti?

Nähtavasti tundis Hartvigsen end juba seisukorra peremehena, ja ta ütles äkki halastamatult ning toorelt:

— Ei, mina mõtlesin ise kord nõnda! Kui seda veel praegu ehk mäletad!...

Roosa vaikis, lastes oma pea [ikka]sügavamale norgu. Ja siis sosistas tasakesi:

— Ja—jah! — ning väljus.

Ta ei istunud toolilegi, ei võtnud kätki ukselingilt.

Mina väljusin ka sedamaid ja pugesin kuuri kaugemasse nurka, kus langesin põlvili ja palvetasin õnnetu eest. Siis kihutas ärevus mind Sirilundi, poe juurde, veskile, sealt jälle poodi jne. Kui õhtul hilja sealt tagasi tulin, tähendas Hartvigsen.

— Lähen öösel tunniks kalu valvama. Teie aga olge sel ajal kodus ja vaadake maja järele.

Ta naljatas ja oli kogu aeg õige lõbusas. eriliselt ootavas ärevuses, heites tihti pilkusid maanteele.

Siis läksin jälle Sirilundi, et mitte tol ajal juures viibida, kui Hartvigsen kalu valvab... Arvatavasti ei ole ju ta seal üksi, vaid leidub muidugi ka teisi. Hulkusin nagu unenäos.

Öö möödus.

Järgmisel päeval istusime Hartvigseni maja ees ja lobisesime ühest kui teisest. Keskpäev. Mäletan, hakkas vihma sabistama. Äkki ilmus Roosa uuesti — juba kolmandat korda. Kuid vaheajal veetis Hartvigsen terve öö paruniprousaga. Mulle ütles, et läheb kalu valvama, kuid ise jalutas soojal öösel metsas.

Roosa lähenes vankuval sammul. Arvasin esmalt, et ta on midagi kanget joonud. Oleksin ei tea kuhu siit põgenenud. Juba tema esimesi sõnu kuuldes hüppasin üles:

— Olen hakanud liig sagedasti teie pool käima... Ja, mis ma õieti tahtsin öeldagi?... Seal metsas... jah! Jah, seal haavikus!...

— Noh, ja mis siis? — küsis Hartvigsen äkki. — Meie veetsime seal aega, lõbu pärast.

Roosa naeratas, pilkeliselt kõõritades.

— Tema seletab, et olevat kolmekümne-aastane. Jah, ta on tõesti kaugelt üle kolmekümne!...

— Ja mis siis sellest? — Küsis Hartvigsen. Mis see sinusse puutub?..

Roosa heitis pilgu Hartvigsenile ja langes mõttesse. Vaatan ringi ja näen, et mõtiskleb ja kuulen kuis seletab:

— Ta on ju minust palju vanem!

Ja äkki viskus ta siinsamas maha ja hakkas suure häälega nutma...

VII.

Vihma sadas kaks ööpäeva järjestikku pladinal Kalad seisid hunnikutena kasetohtudega kaetult. Kuivatuses oli töö seismas — paha ilma tõttu. Selle asemel lõid aga põllud ja heinamaad roheliselt lokkama.

Makk oli otsustanud Hartvigseni nime firmasse sisendada, mispärast oli ta sunnitud ainult teatava summa maksma. Hartvigsen küsis selles asjas minult nõu, ehkki oli juba ise kõik iseseisvalt ette äraotsustanud. Mul ei olnud aimugi suurtest ostudest ja müükidest, mis äriilmas tehakse ja sellepärast ei võinud talle ka suuremat midagi soovitada. Maki firma ja nimi oli juba vana, kuulus ja igalpool ammust ajast tuntud. Ja sel asjaolul oli suur tähtsus ja väärtus. Teisest küljest mahutas Hartvigsen firmasse oma eravaranduse ja soliidsuse. Kuid kõigest sellest hoolimata olid nad juba varemgi kompanjonid.

Ta kirjutas midagi paberile, näitas mulle ja ütles:

— Vaat, nii peab see välja nägema! Olgu see nõnda! nagu mõni välismaa nimi.

Paberil seisis: „Makk & Hartvich"!

Minus tärkas kohe kahtlus, et see nimemuudatus ei möödunud ilma paruniproua osavõtuta. Hartvigsen vahtis uurival pilgul mulle otsa, mõtles ja luges mitukorda pealkirja .Olin juba vähe õpetanud seda inimest lugema ja kirjutama, kuid veel õige puudulikult, ainult, et välispidi natuke näidata, nagu ketti ilma uurita. Hartvich?... Kuid Roosa armastas teda. Kord tuli ta jälle Hartvigsen juurde, alandas

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Mis on abielulahutuste põhjuseks?

Mis on praegusaja massiliste abielulahutuste põhjuseks? Kõrvalt vaadates tundub see kummalisena, et abiellutakse ainult mõneks kuuks. Kus seisab kurja juur, mis muste kasse laseb jooksta meie abielupoolte vahelt läbi? Vanasti elati üksteisele surmani. On see ehk seepärast, et abielulahutus kergesti läbiviidav, või sõlmitakse abielusid liig lühikese üksteise tundmise järele? Igatahes oleks huvitav kuulda „Abielulehe" lugejate arvamist selle kohta. Olen ka poissmees ja tahaksin meeleldi abielluda, kuid ei julge peategi hakata, nähes teiste karilejooksnud abielulaevu.

Jaak Jauram.

Kõigile neile, kes vastasid „Poksivastasele naisele".

Tänan ,mu härrad, et püüate selgeks teha lugejaile poksi kasulikkust. Mina ei saa muuta oma otsust ja jään selle juurde, et poks on toores sport.

Ta võiks ju jääda, nagu kirjutab Frederic Rex, arvete õiendamiseks kahe verivaenlase vahel ,kui tõesti muidu hakkama ei saa. Kuid minu arvates võiksid vaenlased ka mõistusega lahendada tüliküsimusi, aga mitte füüsilisel teel. Ja et huligaani, kallaletungijat poksimise teel eemalepeletada, selleks vist küll tarvet ei ole, kuna meil kindla käega politseikaitse olemas ja ei ela meie mitte metsikus läänes.

Ühtlasi, ei ole poks välismail otsekoheses mõttes ainult sport, vaid rahasaamisega seotud elukutse.

Muidugi ei saa eitada, et üle ilma poksitakse ,kuid ei saa ka seda nimetamata jätta, et sõdade järeldusel inimene tooremaks on muutunud.

„Vai-Dvar" Tartust arvab, et tahaksime sellega teistest maadest ette jõuda, kui keelaksime poksivõistlused ära. Ette jõuda küll enam ei saa, sest Belgias juba kord keelati poksivõistlused ära, milline keeld kahjuks kestis vaid lühikest aega.

Nüüdseaja poksiilistajaile meestele tahaksin vaid südamele panna: Vähem rusikaid ja enam hinge! Hoolitsege enam perekondade ja laste eest. Selles kõiges peitub väga palju võimalusi mehisuse omamiseks ja selle väljenduseks, aga ärgu klopitagu üksteiset hambaid välja ja silme siniseks. See on ikkagi toores ja ei too meest lähemale naise hingele.

Üldiselt vaadates võikski praegusel ajal liig sagedasti ettetulevaid abielulahutusi suuremalt osalt kirjutada meeste arvele, kes ei pea pühaks perekonnaelu, istuvad vaid kõrtsudes, ajavad spordiväljadel liialdatud rekorditamistega taga tühja tuult, millega rikutakse vaid tervist.

Nii siis, mehed! Olge mehised seal, kus sellest kasu, muutugem hingelisemaks ja perekondlisemaks, see on palju kenam kui ühtteist mõttetult peksta!..

Poksivastane naine.

Kas on armastus surmast tugevam?

Armastasin kord hingeliselt inimest, keda riisus niljem karm surma käsi. Nüüd on sellest aastaid juba möödunud. Mu ümber liiguvad uued inimesed. Näin juba olevat veidi unustanud tolle, kes oli kord armsaim kõigist hingele. Mulle on ka mitmed esinenud abiellumisettepanekuga. Et üksiklase elu igav ja rõõmuta, siis olen selle üle tõsiselt järele mõelnud, et tuleks tõesti abielluda. Kuid see, keda katab muld, näib peletavat meelest kõik mõtted. Kujutan ette meie armu sügavust, seda piiritut truudust, mis näitas ta mulle, ja ma ei suuda vastu võtta abiellumisettepanekut. Nüüd olen surnu pruut, ja jäängi vist selleks. Kas teab keegi „Abielulehe" lugejaist öelda, kas on armastus surmast tugevam? Kuidas saaksin lahti hauatagustest mõtetest, et elada elavatega

„Surnu pruut."

Kas võib armastada kaht inimest korraga?

Olin noor, kui abiellusin. Minu mees on minust paar aastat vanem. Meie abielu on olnud hingeline ja truudusemurdmist kumbagilt poolt pole ette tulnud seni. Nüüd aga kohtasin aasta tagasi seltskonnas meest, kellesse armusin ja ei mitte vähem kui oma mehesse. Minu mees seda ei või ajmata, et tal tugev võistleja. Mul on kahju omast mehest ja ei tahaks teda ilakgi jätta üksinda. Kuid ka see teine näib mingisuguse suggereeriva jõuga olevat mind vallanud. Meie kohtame tihti minu mehe teadmata, sest see näib olevat hingeliseks vajaduseks. Mis tuleks nüüd teha? Arvan, selline kahepaikne elu võib lõpuks röövida mõistuse, sest olen hingeline inimene, ja see mõjub halvasti närvide peale, petta tahtmatult oma meest. Andke nõu, armsad lugejad, mis tuleks teha, et pääseda sellisest ebamugavast seisukorrast?

Milvy — Pärnust."

Mispärast on naised raha võimuses?

Olen 28 a. noormees. Mul oleks ka soov ehitada omale pesakest ja tuua koju väike armas naisuke. Kuid praegusaja naiste tormijooks varanduse peale on mind hoidnud astumast seda sammu. Teenin praegu olles heal kohal ühes riigiasutuses, kaunis kenakest palka ja usun kindlasti, et naised, kes mind nagu mesilased piiravad, on heitnud pilgu mu palgale, millega võiksin hästi end sisse seada ja muretult elada. Võibolla mind peetakse selle kõige kõrval vaid tähtsusetuks masinaks, kes vaid toob rahakoti igal kuul naisele ja see on kõik. Nüüdseaja naised näivad olevat pimestatud rahast ja selle mõjust ja tõsisel mehel, kes ihkab vaid truud südant ja armastajat hinge, on raske astuda sammu, et abielluda ja olla naisele vaid rahakassaks. Mis peaksin tegema, et ära tunda tõsist armastajat ja rahahimulist naist?

„Shnuki" Tallinnast.

Neiud, kas suudate tõsiselt armastada?

Olen 23 a. noormees. Kahe aasta eest tutvusin neiuga. Meie vahekord kujunes väga südamlikuks. Armastasin teda tõsiselt ja ütles temagi mind armastavat. Kuid see oli vist ainult sõnades ja teeseldud. Sest tõeline armastus ei või kustuda niipea. Varsti lahkusin tast purustatud südamega. Olen suutnud teda siiski unustada. Kuid endisest lõbusast noormehest on selle tagajäriel saanud tõsine ja kurb meeshing.

Nähes teisi vallatamas, saan rahutuks ja tusaseks, et pean neist lahkuma. Oleksin nagu kade nende üle. Ei tea mis teha, et saada tagasi endise rõõmsa meeleolu. Tunnen nagu midagi puuduvat , nagu ihkaksin kedagi. Südames ääretu tühjus, ihkab uue tõsise armastuse järele, võib-olla muutun siis jälle rõõmsaks. Kuid neiud, kas suudate te tõsiselt armastada, või ainult teeseklete armunut?

Ausad „Abielulehe" naised ning meeslugejad, ehk teate teie mulle selle küsimuse üle vastust anda?

„Õnnetu Harry" Tallinnast.

Vastus ,Poisile Kitsekülast'.

(„Abieluleht" nr. 8.)

Mitte üksi Teile, vaid ka teistele poksipooldajatele on tundmata spordi mõiste. Kui Ameerikas poksivõistlusi peetakse, siis mitte spordi pärast, vaid seks, et poksijatega võistluste korraldajad hiigla summasid võiksid teenida ja sellest veel miljonilisi taskurahasid poksijatele anda. Poks on hiigla äri-operatsioon, nagu see oli kuulus Pyle marathoni jooks üle mandri, millest ka Lossmann Eestist osa võttis. Kellelgi ei paku lõbu endal puht spordi pärast hambaid „ilusas kaares" põrandale lasta lüüa, kuigi Teie arvate, et sarnane hammaste väljalöömine inimese õilsaid hingeomadusi väljendab. Kahju küll! Kui Teie aga nii metsikuks olete muutunud, siis võite ju sarnasest löömisest lõbu tunda ühes teiste metslastega, kes Teie õilist kommetit jälgib.

Millega tõendate, et Einstein, Shaw, Maeterlinck, Lloyd George poksiilistajad on? Ma ütlen isiklikult. Kui poksivõistluste korraldajad neile, kui nimedega meestele vähema kui miljonilise summa tasku pistavad, et need poksi reklameerikside ja rahvast seega võistlustele tõmmaksid, on nad seepärast siis poksisõbrad ise? Ime, et Teie Rooma paavsti poksisõbraks pole tembeldanud! See on poksivastane ja sellepärast, ta ei lase juudi ja teistsugu ärimehi oma nimega äri teha. Julgus, vaprus ja mehelikkus väljendub ka hispaania härjavõitlejates, kuid on siis härjavõitlus sport? See on samasugune äri, mis poks ja leiab aset Hispaanias, missug. maa rahvas oma hingeolu poolest sarnasele verisele võitlusele vastav. Teie arvate, et Teile kallale tungitakse ja siis seal on Teil poksloskust tarvis. Ah, purjus inimeste vastu kavatsete Teie siis poksi tarvitada! Kui Teile aga tõsiselt kallale tahetakse tungida, siis ei päästa Teid poks.

Lõpuks, Teile, kui Kitseküla elanikule, võib poks lõbu pakkuda, sest kitsed on ka head poksijad.

Andke aga sarve pihta, nii et sõrmenukid verised, siis näete oma silmaga oma julgust, mehelikkust, mille juures Teie lapsikus päris varju jääb. Kitsele pakub lõbu Teid pikali poksida, sest tal pole muud midagi ajaviiteks teha.

Kandidaat.

Vastus „Sügavhingele".

(„Abieluleht" nr. 4.)

Oma vastuses tütarlapsele toonitate, et abielunaiselt saadud hingelised naudingud on ainult aseained. Ei mõista, miks siis tarvitada aseainet, kui seda ehtsat küll on leida. Veel ütlete, et tunnete teataval määral headmeelt, kui mõnele õnnetule valmistanud olete mõne ilusama tunni. Eksite ,noormees, ka naine on lõpuks inimene, kes ei lepi ainult seltega, et täna talle troosti ja õrnusi jagate, kuid homme juba selle esimese unustate, sest on ju veel teisi, kes ka janunevad õrnuste järgi ja nii võib see kesta igavikuni. Ja kas arvate, et Teie seega nii lõpmata palju headust sellele naisele teete nende mõnede tundide lõbustamisega? Kas olete kord järele mõelnud, et naisel ka süda on? Ja mis ütlete siis, kui see naine esimesest momendist Teid armastama hakkab? Muidugi loeb see Teile null, sest ta on ju ainult aseaine niikaua kui mõnd südamevalitud preilit pole leitud.

Olly.

Vastus „Rinde-Villule" Koplist.

(„Abieluleht" nr. 7.)

Puhast, romantilist armastust tänapäeval pole olemas. Sellist võib leida vaid filmes ja romaanes. Just see on halb külg filmidel, et sageli on seal kõik ideaalne, romantiline, mida aga tegelikus elus pole olemas. See loob asjatuid ettekujutusi, igatsusi ja valmistab pettumusi. Tegelikus elus pole armastust ilma kireta. Üldse — ilma kireta armastusel pole mõtet. N. n. romantiline armastus ja kirg kokku sünnitavad armastuse sarnasena, kui seda enamik tänapäeval mõistab. Kui puudub armastuses kirg — siis on see vaid sügavam, ideaalsem, omakasupõlidmatum sõprus, mis aga käesoleval moodsal ajal haruldus.

Frederic Rex.

Orkester mängis eelmängu — midagi vanaaegset. Selvin jälgis suure uudishimuga. Võõraste hulgast eraldus sale naiskogu, uppudes valge gaasi pilvedesse. Ta heitis seljast toreda seeliku, tõstis kõrgele oma miniatüürse, väikese jala ja siis astus saali keskele. Olles gratsiöösne ja kerge, täitis kerget tantsu, kutsudes mõjuvaid kiiduavaldusi esile. Krahv Selvinile oli see noor miniatüürne kogu nii väga tuttav. Kus oli ta varem seda käharpead, neid sügavaid siniseid silmi õrnal näol näinud?

Tantsides lähenes ta krahv Selvinile: ta tundis kohe krahvi ära. Aga krahv... talle tuli nende endine lühikene kohtamine meelde... See oli Valeeria Solskaja õetütar. Ta oli viimaste kuude jooksul hoopis teistsuguseks muutunud. Naiivse lapselikkuse asemel oli nüüd asunud edvistamine. Noortel huultel uus, väljakutsuv naeratus. Ainult silmad, muutmatult mõttelised, nagu tahtsid salakurbust varjata.

— Ta tantsib suurepäraliselt, — kuuldus äkki krahv Selvini seljatagant kellegi arusaamatu hääl. — See tütarlaps jõuab kord veel kaugele ja trumpab oma kuulsa tädi ka ülel...

3.

— Olen ma nii muutunud, et teie, krahv, mind enam sugugi ära ei tunne?

— Tõtt tunnistades, pean küll ütlema, et alguses ei saanud kohe küll aru. Teie tantsite väga hästi. On need Valeeria Antonovna õppetunnid?

— Oh, ei! — naeris neiu. — Olin juba instituudis tuntud kui esimene tantsijanna. Ammu-ammu ei ole meie enam üksteist näinud, meie esimesest tutvusest alates. Mulle nagu tundus varemgi, et just täna kohtan teid siin. Eelaimdusi Oleksin tahtnud nii väga teiega kõnelda, et annaksite mulle nõu... Ja olen praegu väga rõõmus, et siin mulle lähenesite.

— Olen meelitatud teie tähelepanust. Kuid mispärast meie siis siin seisame? Kas teie ei ole veel väsinud?

— Pean tunnistama, et olen küll väsinud... ja tahan hirmsasti juua.

Kohmetanult võttis ta krahvil käe alt kinni.

Vaevalt olid nad saanud laua äärde istuda, kui nende juurde ruttas vürst Sadkovi teener.

— Ah, Andrei! Kuidas käsi käib?

— Tänan väga, teie hiilgus: Issand Jumal sallib veel minu pattu. Aga mis viga teil on, et olete nii kõhnaks jäänud? Teie hiilgus vist õpib liig palju?

— Jah, õppida on küll paljul — naeris Selvin. — Aga sina, Andrei, too meile parem siia kohvi ja viina!

— Kuulen sõna, teie hiilgus.

eksamite ajal üksinda. Nõua, mis iganes soovid minult, vannun sulle, olen valmis kõik täielikult täitma! Saan igavesti sinu võlgnik olema...

Täna ootasin sind tundide kaupa... Aga nüüd lähen, kuhu jalad viivad... Kuid muidugi mitte tööle, sest töötada ma praegu ei suuda!...

Maara, mõtle veidi järele ja anna mulle kohe vastust!"

Ei ainustki lahket, õrna sõna. Isegi allkiri puudub kirja lõpul.

Aga neil hetkel igatses Maara kõigest hingest armastatud inimese juurde, igatses meelitusi, igatses unustust...

Vaikselt kõndis ta omas magamistoas; sammudes tasakesi pehmetel vaipadel. Mõtted ja mälestused keerlesid tal peas. Minutid möödusid, minutite, tunnid kadusid tundide järele... Aga krahv Selvin ei tulnud koju. Maara paljad, kuumad käed jahtusid marmorist aknalaual... Tumedasse taevasse lõl juba hommikune aovalguse juga, mis algavat päeva kuulutas...

Väsinult, külmast värisedes viskus viimaks Maara voodisse... samas toredas ballitualetis, nagu ta Ermitaažist koju jõudnud... Ja siis suigutas raske uni kõik kahtlused ja mõtted oma rahulikku rüppe.

XIX peatükk.

1.

Krahv Selvin, kurb ja hajameelne, sammus aeglaselt mööda kõnniteed. Kuhu nüüd? Ta ootas nii kaua... ja ei jõudnud ära oodata Maarat. Närvid ei suutnud üksindust välja kannatada: hiiglasuure korteri surmavaikus rõhus teda. Ta jättis Maarale mõne rea, mõne südamest väljatunginud valusa sõna. Ja nüüd — nüüd hulgub ta märjal tänaval ringi, ei tea, kuhu peaks suunduma.

Kas ema juurde? Ei, — ei, sinna küll mitte! Iga närv on hirmsasti pingule tõmmatud, nüüd käib Maara meeletu naeratus tal üle jõu. Maara tasane sosistamine võiks teda ärritada meeleheitmiseni. Vennanaisega sattus ta ka Maara pärast tülli, ja sellepärast ei taha ta ka sinna enam minna. Või peaks ehk minema mõnesse „armastatud restorani" ja seal „pummeldada" hommikuni!?... Kuid seal on jällegi üksindus, või veel midagi pahemat, — kipub veel mõni pooljoobnud seltsimees kallale.

Unine voorimees sõitis aeglasel sammul Selvinist mööda. Või oleks ehk parem niisama mööda tänavaid kihutada, et sellega oma pead lahutada?...

— Peata!

— Mida käsete? — Kuhu vaja sõita? küsis unine voorimees.

Kirjavahet. ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Rinde-Villule“ Koplist.

(„Abieluleht“ nr. 7.)

Mitte üksi fantaasias, vaid ka reaalses elus on sellist armastust küllalt olemas. On tarvis teda otsida ja leida. Paljud võib-olla huvituvad ainult flirdist, otsivad armastusseiklusi, et hiljem kiidelda: „Mind on nii paljud armastanud ja olen neid ise ka armastanud. Ent ka neid on olemas küllalt, kes armastusele vaatavad kui pühadusele, neid ei huvita flirt, vaid truu hingeline armastus. Ent kui armuda igaühesse vastutulijasse, siis see armastus muutub haiglaseks kireks, ja kõik, mis on varem olnud hinges ilus ja ülev, haihtub.

Kes otsib hingelist armastust, see ei armu teistesse, vaid otsib kuni ta leiab inimhinge, kes jagab temaga tõsist truud armastust.

N. Nõmm, Aegviidust.

Vastus „Helenele“ Haapsalust.

(„Abieluleht“ nr. 8.)

Kui vabaabielu pooldate — miks siis teistelt nõu küsida? Mis lähevad korda Teile teiste arvamised, ehk n. n. „seltskonna“ arvamine? On ju kindel, et kõne all oleva küsimuse lahendamisel paljud poolt, paljud vastu. Ikka talitada sarnaselt, kuis instinkt eelistab. Ilma tahtmist ei saa oma kasude puhul igakord mõõdupuuks võtta. Ennem aga katsuge oma mehest kokkuleppel lahkuda.

Frederic Rex.

Vastus „Vanameelsele neiule“.

(„Abieluleht“ nr. 8.)

Maitsed on mitmesugused. Võib ju leiduda isikuid, kes pooldavad veel pikka juukst, kuid neid leidub ikkagi niivõrd vähe, et vaevalt Teiesugustel praegusel moodsal ajal edu oleks, sest maitse areneb ju moega käsi-käes. Ainult niipalju võib pika juukse kasuks kõnelda, et igaühele ei sobi „bubi“-pea. Neid on aga väheseid. Lühike juuks annab näole teise ilme, teeb üldse nooremaks, loob naisele erilise šarmi. Mis puutub kosmeetikasse, siis võiks enamik noori neide loobuda selle tarvitamisest. Kosmeetika on üleliigne ballast näol, kui inimene küllalt noor, veetlev, hea näojumega. Ja just kosmeetikat tarvitatakse meie päevil liig ohtralt, kuritahtliselt. Vahest kergelt nägu puuderdada — aitab. Muu on üleliigne. Iseasi siis, kui näol mingisugune deffekt. Kui Teie välimusel kõik head omadused olemas — siis kosmeetika suhtes võite jääda julgesti endise vaate juurde. Juuksed laske aga pügada — muidu jääte vanapiigaks.

Frederic Rex.

Vastus „Lesk-Leidale“ Haapsalust.

(„Abieluleht“ nr. 8.)

Teil ei vea meestega ka mitte sugugi. Esimene mees oli tige ja joodik, teine, noh, see oli veel hullem Teie üteluse järele. Ent kui esimese valikus eksisite, miks siis ka järgmises, mil pidite elu juba täiesti tundma? Selle asemel, et ennast õnnest värisedes ta rinnale viskasite, mõeldes selle juures, et headest inimestest pole ilmas sugugi puudust, oleksite pidanud teda enne täiesti tundma õppima. Ent Teil polnud selleks aega: tahtsite vaid end talle kaela määrida, et saaksite rutem papi juurde.

On Teil siis nii suur hirm vanapiigaks — ehk igavesti leseks jäämise pärast, et igaühega, kes Teile naitumise ettepaneku teeb, kohe abiellute? Ja kui olete juba registreeritud ja nood õndsad mesinädalad möödas, siis leiate mehele tuhat viga. Siis on ka Teie arvates mehed kõik ühesugused patused.

Ent pidage meeles, et tõsine mees iial ei salga, mida ta lubanud. Ka ei põlvita ega vala ta pisaraid naiste ees, vaid ainult need teevad seda, kes otsivad armastusseiklusi.

Edaspidi, kui jälle Teie purustud süda Teid värisedes mehe rinnale sunnib langema, siis vaadake, et Teie jälle sellise kaela ei lange, kes hiljem ütleb, võib-olla ka tihti täiesti tõtt: „Oh, küll on naisterahvad lollid!“

N. Nõmm, Aegviidust.

Vastus „Gratiale“.

(„Abieluleht nr. 9.)

Teie kirjast järeldades tuleb tulla tahes või tahtmata otsusele, et olete üks neist „moodsamaist“ naistest, kes igale uuele moepuhangule kaasa lendab. Teie arvates võib mehi võluda lühike seelik, puuder, huultepulk ja värvitud juuksed. Tühi lori, säärane naine võib ainult mehele „meelelahutajaks“ või „unustamise vahendiks“ olla, aga kunagi mitte elukaaslaseks. Tahate tunda mehi rohkem, kui meie ise. Kahjuks aga pole see siiski nii, sest sellele vaidleb vastu abielulahutuste kohutav protsent.

Naine, kes tahab igale mehele meelepärane olla ja kelle sihiks on ainult võluda mehi ja võita „südameid“, sellest ei saa korralikku abielunaist. Niisuguste naistega käivad ka mehed vastavalt ümber, ja kui nad vahel vastavad nende meelitustele, siis on see ainult viisakuse pärast, aga mitte „armastavast südamest.“

Ka olete rängas eksiarvamises, kui arvate, et puuder ja huultepulk võivad mehi võluda. Oige mees vaatab halvakspanevalt nende peale ja paljud neiud on kaotanud peigmehed just puudri ja huultepulga pärast.

Vold. L—g.

Vastus „Vanameelsele neiule“.

(„Abieluleht“ nr. 8.)

Teile vist teeb hirmu vanatüdrukuks jäämine ja kartus, et selleks mõjub kaasa Teie vanameelsus.

Minu arvamise järgi aga olete seni hästi toiminud ja kui Teil jätkub veel tahet oma positsioonel seista, vaatamata sõbrannade n. n. „arvamistele“, siis võin kindlasti öelda, et Teil on tulevikku häid väljavaateid, sest sääraseid naisi austab iga meessoost isik, kellel jätkub tahet ja meelekindlust oma vaateile truuks jääda. Ja kui Teil veel sealjuures on hea süda, ning kui Teie ka jonnakas pole, siis poleks ka Teil karta seda „vanatüdrukuks jäämist“, sest keda siis õige lühike juuks või puuder on mehele pannud? Küll aga rikkub puudri tarvitamine pika peale näo ,andes talle isesuguse rauga ilme. Miks on levinenud aga lühike juuks? Selle põhjuseks — minu arvates — on esijoones naiste edevus ja moe tagaaiamine. Alles siis, kõrrashoidmises. Mis puutub aga „kergesse flirti“, siis seal otsustage ise. Võib-olla, et teistel härradel on teised vaated, siis avaldagu nad Teile.

Minu soov on aga, et jääksite oma vaadetele. Per aspera, at astra...

Vold. L—g.

Vastus „Jucky-Jackyle“.

(„Abieluleht“ nr. 4.)

Kui olete täismees, siis talitate oma äranägemise järgi ega ei talita vanemate tahtmise järgi. Ja kui Teie vanematelt alles ülespidamist saate, siis on parem, kui Teie enne ei abiellu, kui omal jalgealune kindel. Teiste soovi järgi omale eluseltsilist valida, on riskantne. Ka ilma armastutuseta ja hingelise kokkukõlata abielu ei maksa pigem luua, sest hiljem see ikka puruneb.

Olly.

Vastus August O-le Lääne-maal.

(„Abieluleht nr. 9.)

Küsite ,kuidas leida lastele he[illegible] ema ja omale sobiv abikaas, [illegible] olukorras on süüdi ehk see, et Teil on lapsed, sest moodne naine ei ta[illegible] ha oma aega viita lastekasvatu[illegible] Kuid uskuge, ja otsige ka Teie ideaal peitub kusagil. Näiteks, kui vaatame hagana kuhja, pealtnäha pole seal midagi head, kuid sõeludes, tuleb teri küllalt ,nii siis ka Teie, vaatate liig ehk pealiskaudselt. Soo-

viksin meeleldi tutvuda Teiega [illegible]

Et kõik lp. lugejad, kes mulle vas[illegible] küksmeelselt eitasid sarnase [illegible] olemasolu, mida lootsin leida ,siis pean küll oma unistused maha matma ja edasi elama üksikuse elu.

Kaunis kurb ,ent parata pole midagi. Palju tänu kõigile vastajatele.

Soo-

Magav patt.

— Võtan sule ja panen need read paberile, sulle, mu blond-juukseline sõbranna. Võtan vastu need pajatlused hingelt, kes alati otsingul...

— Ja sulle, mu blond sõbranna, tahan igavese truuduse märgiks kahvatupunaseid roose saata, tuletiseks, et ka kõige kuumem armastus on kaduv siin ilmas.

— Sind, mu blond neitsi, ei vaeva mingid mured. Kuid sa oled kirgline, ja sinust hoovab patt. Kauged õhtutuuled jahutavad su pead ning su neitsiurnad tõusevad ja vajuvad. Ja sa kummardud vaikivate akaatsiate ja sirelite kohale ning otsid sealt õnne... Õnne otsid sa — patune hing!

— Tean, et patt on su hinges ja pattu laotad sa laiali. Kuid sa ise ei teagi. kuis sinust hullu-vad mehed! Nad tapavad, veristavad end, sest patt on hirmus!

— Rasked kui allapiserduvad õitekobarad, on su ööd. Ja need ööd on lõõskavad, täis kirgede möllust, vaid otsid pattu, sest patt on mägus, kui ka hirmus.

— Kummardan su kohale, kuid ma ei julge suudelda su punaseid huuli. Ainult silmadega avatlen kirglikult sind — sest sa oled patune, mu keha on täis pakitsevaid kirgi, kuid ma ei liigu paigast, vaid ainult silmadega neelan sind, sa patune neitsi.

— Ja sa puhkad seal ning sinised sinisilmad on suletud. Su huuled on poolavaku ning sinu väikesed rinnad tõusevad ja vajuvad. Ma vaatlen, vaatlen kuni igavii-kuni. Ei raatsi lahkuda sest patt kutsub kutsub...

— Maga, maga, mu blond tüdruk, tarlaps, sest pattu ei saa kaotada... Universaalsest mõtteid on sul täis patusklikkust...

Aleks. Sinisalu.

Õnn on nagu väike linnuke, te-da võib kergesti hirmutada.

Naisterahval on kaht liiki pisaraid: ühed on mure- ja kurvastuse-, teised salalikkuse pisarad.

Abielu, mille on liitnud tõsine armastus, on ühevääriline kullaga. Ometi tarvitavad mõlemad aegajalt haljastamist, muidu tolmuvad nad.

Abielu lasteta — on rong sõnjateta.

Igast möödunud murest võib endale taguda sõjarlista võitluseks lähenevaid hädaohu vastu.

Abielu on kahe inimese teostatud hingeline ühiöö. Abielud sõlmitakse taevas, sellepärast kukuvki palju abielumehi pilvist maha.

Armastus mehe ja naise vahel on huulevahetus.

Loodus on hingele santa, mis hapnik õhule.

— Kuhu ise heaks arvad, — pea on raske ja valutab.

Voorimees pööras Kalda tänavale, sõidutades Selvini heatahtlikult mööda uulitsaid. Krahvi mõtted selgunesid. Ainult tusk ei tahtnud taganeda. Nagu must murekera asus kurbus südamesse, püüdes nagu umbrohi lämmatada mõtteid ja tundeid.

Sõiduk keeras Sergiuse tänavale, kihutas heledasti valgustatud üksikmajast mööda.

Selvin võpatas. Tuntud üksikmaja! Kui palju tunde on ta siin veetnud!... Kuipalju lõbusaid, rõõmsaid ja kirglisi hetki mööda saatnud!... Kuid on see möödunud kirg asendatud ükskõiksusega.

Üksikmaja on valgustatud „á g i o r n o.“ Paraadtrepist alates ulatub kaugele sõidukite pikk rida. Arvatavasti on seal sees pidu kõige lõbusamas tujus käimas.

— Pööra sisse! — käskis Selvin. — Sõida paremale poole, valgustatud maja ette!

2.

Vürst Ivan Grigorjevitši toredas üksikmajas lõbutsesid rikkalikult ehitud külalised kõige paremas meeleolus, nagu koduski. Mõlemas söögitoas — suures ja väikses — hiiglasuures saalis ja arvurikastes võõrastetubades istusid võõrad, sõid ja jõid, tantsisid ning mängisid kaarte, laulsid või flirtisid intiimsetes nurkades.

Vürst Ivan Grigorjevitš ise — inetu ja huvita, kuid siiski hiilgav kaardiväelane, istus kaardilauas, rahustades hasartmänguga omi erutatud närve. Tema hiilgav kurtisaan, Kati, liikus kord ühes, kord teises võõraste grupis. Tema kuninglikus iluduses peitus niipaljugi aadlikkust, kuid tõepoolest oli ta aga kõige lihtsamast soost ja tema soontes voolas terve veri. Kui hästi oskas ta toredaid tualette kanda!..

Tema maneerid ja liigutused olid pehmed, gratsiöösed. ilma igasuguse toreduse ja ülespuhumiseta. Tema tualett oli rikkalik, kuid selle juures lihtne, mis tema väljapaistvat iludust veel eriti tõsta aitas. Ainult suurte briljantide raske koorem rõhus teda

Kati salongis olid koos kaardiväe hiilgused, diplomaatia esindajad, kõlavad ja kuulsad mõisnikkude perekonnad. Suuremalt jaolt muidugi meesterahvad: naisterahvaid on palju vähem. Seal leidub ainult naisi näitlejate ja demimondlaste ringkonnast.

Pärast kauakestnud eemalolekut astus krahv Selvin sinna saali natukene kohmetult. Kuid siiski, ta tundis seal kodust ja tuttavat õhkkonda. Sõbralikud näod naeratasid talle, kuuldus lõbusat kõnekisa, muusikahelisid ja laulu häältki... Täna rahustab see kõik jälle tema närve vägą hästi.

— Selvin! Krahv! Alik! — hüüdis ja heidet talle komplimente ning naljakaid teravusi. Ja pigistati kõige sellejuures kätt.

Kati üllatavad õlad võpatasid. Tema mustades silmis lõi lõkendama tuluke, huultele ilmus imelik haeratus.

— Ometi ükskord tuletas meid meelde!...

Ruumeenia orkester, mis oli end troopikataimede rohelusse peitnud, mängis saali sügavusest krahv Selvini vastuvõtuks tema armastatud valsi „L' a m o u r q u i m e u r t.“

Näete, kuidas kõik teid siin armastavad ja austavad teie maitset ja harjumusi, — kõneles Kati tasakesi, pead krahvi õlale toetades.

Toetudes krahvi käele talutas ta krahvi läbi hulga vooras-tetubade kaardilaua juurde.

— Vanja! — pööris ta maja peremehe poole. — Meie põgenik on jälle ilmunud!

— Alik! — tervitas vürst Sadkov lahkesti krahv Selvinit. — Jälle sattusid meie võrku! Nüüd me sind nii kergesti siit juba välja ei lase!...

— Tulin ainult tuld saama: ainult mõneks minutiks.

— Tühi lori kõik! — kostis Kati, sõrmega nipsutades.

Vana ümbruskond haaras krahvi oma enebusse. Jõi mõne pokaali šampanjerit, võttis kaardid, mängis ja võitis.

Suurest saalist kostsid õrnad, kurvad viiulihelid. Selvin mõistis kohe, et pikk „Koljat“ Miša lõbustas kuulajaid oma andekusega.

— Mängib ju hästi, eks ole nii? — küsis Kati, juuksi Selvinile lähenedes. Aga mina jälgin ja muran kogu aeg teid siin, et teie ei saaks ära põgeneda! Ei ole enam kaua aega üksteist näinud... Mäletate veel, kui ükskord parast mustlaste juures pummeldamist sõitsite minu juurde, Misat kuulama? Siis viibisite seal hommikuni. Otsisite melankoolses tujus omale lohutust. Pakkusin seda teile, nagu oskasin. Kuid sest ajast alates on nüüd palju, palju vett merde valgunud, ja mele elus nii mõnigi muudatus olnud. Teie olete nüüd õnnelik naisterahva valdaja, kellest ammu unistasite. Ta on praegu moes: temast räägitakse, kirjutatakse. Nägin teid ühes temaga „Karus“. Huvitav naisterahvas. Ainult arvan ünt, et teie õnn ei võiks temaga kauakestev olla!

Selvin kuulas vaikides Kati sõnu, mis nii imelikult tema südant rahutusega täitsid.

Miša lõpetas oma kurva meloodia ja laskis kohmetanult viiuli langeda. Võõrad nõudsid kärarikkalt temalt mängu.

— Küll ta hiljem mängib veel! — segas Kati end vahele. — Kuid nüüd vaatleme uut tõusvat tähte. Seni aga on see alles väike, tundmata tulukene.

Astroloogi ennustus.

Milline saatus ootab meid käesoleval aastal, kes aprillikuus sündinud?

Vanast ajast saadik tuntud, kuid mõnd jällegi ellu äratatud astroloogiateadus, mis kõrvutab inimeste saatust ette pääkese, kuu, planeetide ja tähtede seisu järele, annab selles küsimuses inimeste iseloomu, tervise, perekonnaelu ja majanduslikku olukorra kohta järgmise selituse:

Need, kes sündinud 1.—10. aprilli vahel, peavad 1931. a. esimesel poolel ülé elama tüüri majanduslisi ja ametialasi raskusi, haigusi ja hädasid. Suurtest juhtumiste läbi. Sõdasama võib öelda ka neile isikuile, kes sündinud 11.—20. apr. vahel. Kuid nagu poolaastal muutub ilm ja kõik ka meie majanduslikud suhted, paremuse poole.

Need, kes sündinud 21.—30. aprilli vahel, mõnda aega peavad [illegible] protsessile [illegible] kantsed [illegible] ja augustikuu. [illegible] on [illegible] aeg. [illegible] vahel, on käesoleval aastal [illegible] halvem aeg juba möödunud, kuid energiat on veel jätkunud, et parandada [illegible] vaneb võimalus, oma rahalist seisukorda [illegible] parandada, juuni toob elavust ärilisse ala, juuli lõpu [illegible] juuni, [illegible] kuid, [illegible] tervis muutub paremaks, [illegible] ja [illegible] tõusud [illegible] oktoober on veel parem, [illegible] — Ühege hea, [illegible] — alguses hea, keskel — kahju sõprade ja tuttavate läbi, [illegible] ja protsessi asjad.

Neil, [illegible] A.—20. apr. vahel oli kõige halvem aeg kuni apr. kuu keskpaigani, aprilli teine pool taab paremust, mai on halb kuu, ei tohi kuidagi riskeerida, juuni on samuti halb, siis ei tohi ka korterit vahetada, juuli on õnnelik kuu, meeldivad juhtumid armastuses, abiens ja sõpruses, august toob rõõmu ja häid sõpru, september on alguses kardetav raua ja tule läbi, üldiselt aga — vaikne kuu, oktoober [illegible] ärilistes ja perekondlistes asjades, november toob palju õnne ja võimalusi loteriis võita, loob uusi huvitavaid tutvusi, detsember — väga kasulik kuu.

Neil, kes sündinud 21.—30. apr. vahel, oli aasta algus kuni praeguse ajani väga muutlik. Mais avaneb võimalus ametiasjus läbi viia [illegible] ideesid ja kavatsusi, rahaline seisukord paraneb, juuni keskel juhtuvad saladuslikel olukorril õnnelikud juhtumid, juulis — muutlik aeg, [illegible] väljasõidud, juuli lõpul ja [illegible] algul — pahandused ametiasjus, augusti keskel — pahandused naiste ja vale pärast, sekeldused armastuse ja perekonna asjus; augustis [illegible] ja september — hea aeg, [illegible] lepingute ja läbirääkimiste kaudu oma seisukorda parandada, septembris tarvis ettevaatlik olla [illegible]. Oktoober on alguses kasulik, peale 20. pahandus kaasametnikkude pärast, novembri algusel — hädasid, üldiselt on aga november [illegible] kuu, kasu sõprade läbi, detsembris — reisid, kasu kaugel elavatelt inimestelt, üldiselt — detsember on kasulik äriliselt ja kohtuasjade lahendamise suhtes.

Okkultist astroloog M., Leipzigi Astroloogilise seltsi ATG liige ja korrespondent.

Perekondlikke teateid.

Sündinud: Ristitud: Asta Nauritsa, Vanke Linnavi; Heive Vanne; Milvi Luhaste; Edo Rauno; Helga Uork; Aita Einberg; Siivi Laurits; Hans Allan Simman; Linne Mägimäe; Hillar Leo Kristel; Helja Põlma; Ülo Kiplok; Henn Soonberg.

Kihlatud: Voldemar Põldmäe ja Arsilde Varro; Hermann Siht ja Lilli Ahermo; Johannes Sarik ja Sophie Spronbolts; Rudolf Jaakson ja Johanna Randles; Oskar Rannik ja Leida Karu.

Abielutud: Elmar Kivison ja Anna Mägi; Adolf Johannes Aamann ja Salme Malvine Villand; Voldemar Sild ja Antonina Ulp; Tõnis Põlm ja Leida Kruus; Herman Lang ja Salme Johanson.

Matetud: Julie Santluk 47 a.; Helene Meisas 9 k.; Heinrich Tammik 70 a.; Heino Tõnnkõrv 1 a.; Karl Ulberg 76 a.

Tulusaid näpunäiteid.

Saapataldu

vastupidavaks teha saab seguga, mis koosneb 100 gr. vesiklaasi paksust sulatisest ja 150 gr. limaõlist ehk värvitsast. Seda segu tuleb korduvalt taldadele määrida. Soojas kohas hoitud ja puhtakspühitud nahk imeb seda endasse kõige paremini. Sellega hoiame kokku kulu, mis läheb saapaparanduse peale.

Odava lõhnaõli valmistamine.

Odavat lõhnaõli saab igaüks ise valmistada kodusel teel. Selleks võetagu glütseriini, millel on omadus õielõhna eraldada. Võetagu hästilõhnavaid õisi; nagu roose, kannikesi, jasmiine, maikellukesi reseedasid jne. Selleks tarvis suurem hulk sääraseid õisi ühte glütseriinianumasse panna ja seal seista lasta umbes 3 nädalat. Lõhnaõli tarvitamisel peab aga silmas pidama, et seda ettevaatlikult tarvitatakse, eriti just heleta riete juures.

Koirohu lõhna

suveriietest, mis koirohuga seisma pandud on kõige otstarbekohasem kõrvaldada, asetades riie tuule ja päikese kätte nöörile. Igasuguste lõhnaõlide pritsimine riidele koirohu lõhna hävitamiseks teeb segatud lõhna veel vastikumaks.

Tuhmiksläinud aknaklaasid.

lähevad selgeks, kui neid pesta äädika ja kriidi pulbriga. Üle pesta külma veega ja hõõruda ajalehe paberiga. Pärast õrnalt pehme lapiga kuivatada.

KUNAGI EI USU MA ENAM NAISI.

Sinimäe Etsi lööklaulude potpurri.

Toda, et nii mõnigi just tantsu ajal kaotab südame, teadsin ammu. Seda, et mõnigi mees kirglik-igatsevat tango helide saatel avaldab armastust, teadsin ka.

Aga, et sellisel juhul üldse sõnu tarvis pole, vaid pruugib ainult opeerida tantsude nimedega, mis kõnelevad palju mõjuvamat keelt, kui ärevuses paraku pahalihti segi minev palav armuavaldus. — Noh, sellest siin aru alles möödunud pühapäeval kusagil pallil käies.

Tantsude nimestik, teate, pole midagi muud kui liigutav romaan sealt, kus romaane ei kirjuta keegi, vaid igaüks neid ainult läbielada ihkab.

Et lugupeetud lugejail ei tekiks arvamine, nagu oleksin valelik, lubatagu mind esitada siin tolle palli tantsude nimestik.

„Kaks head sõpra" — Teie teate ju, et sellenimeline slow-fox on olemas — tunnevad kodus — „Väikest prumi mandoliini" mängides igavust ja peagi näeme neid „Seal, kus ilusad naised", nagu seda ütleb üks vana valss.

„Arg noormees", üks noortest peab selline olema, kuna seda dikteerib mingisugune fox, silmitseb ümbrust „Nii kohmetult", ega oska enne midagi teha, kui sõber talle foxi helidel lausub: „Vaata, see veetlev blondiin, tunneb su vastu huvi!"

Nõnda on see tõesti. Kui algab tango, läheneb noormees blondiinile, lausudes etiketi nõuete kohase: „Preili, pardon" — „Kas tohin paluda üks tango?"

Aga muidugi. Tango lõppedes suunib daam oma „Sinised silmad" kavalerile ja lausub nii imemagusalt: „Mul on janu."

Noormees mõistab.

„Kas tohin?" pärib ta kätt pakkudes. „Peagi näeme neid einelauas „Ühes väikses mugavas nurgakeses."

Veinid panevad vere kihama. Noormees muutub julgeks, isegi pealetükkivaks. Daami käekest pihku võttes silmitseb ta „Mahlaseid huuli" ja lausub:

„Alul üks napsikene ja siis üks musukene."

Daam pole sellega nõus.

„Ei mitte... mitte siin..." kogeleb ta ehmunult, sest „Fuih! Kui ha'b koht suudlemiseks!"

Aga siiski...

„Ütlen sul otse tõtt, musu ei ole patt", arvab noormees.

Vaikus.

„Suudlus mälestuseks", tihkab kavaler viimaks öelda.

„Suudlused seovad", raputab daam melankoolselt ohates pead.

Kuid noormees, — ta silmitseb kaaslannat ja naeratab äkki:

„Sinu suu ütleb „ei", aga silmad „ja."

Daam punastab, pöörates silmad häbelikult kõrvale. Vaadates uuesti noormehe otsa, naeratab tema aga kelmilt:

„Kingi mulle tahvel šokoladi ja mina kingin ühe suudluse."

„Suudlus." Kui daam ennast noormehe kätest vabastab, surub see pea veel kord tema rinnale, ohates nukralt:

„Ah, kui sa suudleks vaid mind!.."

Noormees hellub.

„Sinu silmad on nii sügavad kui Volga", sosistab ta.

Läheneb „Üks ilus lillemüüja." Noormehele meenub, et „Kord kingitakse roose" ja kohe on daami ees „Veripunased roosid", „Roosid lõunast."

„Tohin ma midagi öelda?" pärib noorsand äkki aralt.

Peanoogutus.

„Kui kingid ükskord südame, siis kingi see mulle."

„Miks?"

„Oled minu täht, minu kuu ja mu päike", tunnistab noormees.

Kui tants algab, keerlevad põrandal „Kaks südant 3/4 taktis." Daami pilk peatub kusagil eemal. Noormees näeb seda ja lausub kurjalt:

„Ära vahi alati seda ilusat tangoviiuldajat!"

„Sul pole põhjust armukadeduseks", vastab daam, kelle silmis on „Pisarad nagu pärlid", haavunult.

Noorsand tahab oma viga heaks teha, aga ei oska midagi muud öelda, kui küsida:

„Erika, kas sa ei vaja sõpra?"

Daam, kelle pea neid sõnu kuulides vajub norgu, lausub nukralt:

„Nii räägid sa ainult täna."

Palli lõppedes teeb noormees ettepaneku veeta veel koos „Mõned ilusad tunnid." Daam pole alul sellega nõus, kuid lõpuks oma pead noormehe õlale surudes sosistab siiski:

„See öö kuulub meile..."

„Hei, kutsar, sõida ruttu Jari juurde!" käsutab noormees autojuhti, haarates embusse daami, kellele kirglikult sosistab:

„Neli sõna tahaks sulle öelda..."

„Palun."

„Oled minu esimene armastus..."

*

„On hiline öö" kui noormees katab suudlustega naise „Katmatud õlad", sosistades ise:

„Olen õnnelik... nii õnnelik..."

Ent naine on kurb.

„Armas laps, miks on sul nii kurvad silmad?" pärib mees.

„Armastus... armastus..." ohkab naine, kelle silmad täituvad pisaratega.

„Baby, ära nuta!" lohutab mees, ent naine naeratab nõrgalt, vastates nii vaiki, et vaevalt seda kuulda:

„Ilma pisarateta pole armastust" ja „Pisaraid nutab iga naine nii meeleldi..."

Mees püüab seda uskuda, käsides äkki naiselt, kes ta on? „Surudes peakest oma rinnale" vastab aga see vaid:

„Naine, kes sind iialgi ei unusta..."

Ja hommikul, — siis ei saa mees teisiti, kui peab tunnistama: „Mausi, olid magus täna öösel..." Naine aga naeratab, naeratab ja kaob ukse taha, öeldes vaid:

„Adjöö, mu väike kaardiohvitser."

*

Vähe hiljem tunnistab noormees enesele: „Olen pealaest jalatallani armunud", unistades ajast „Kui valge sirel õitleb" ja nad „Vep'iga sõidavad „Pulmareisule Havaisse."

Ohtul kohtab noormees daami kohvikus. Nemad on õnnelikud, ent äkki kahvatab daam:

„Taevake! Mu mees..."

Noormees on üllatunud.

„Teie polegi enam preili?" pärib ta.

Nukker pearaputus on vastuseks. Daam sosistab veel vaid:

„See on see viimne valss."

„Ma suudlen te kätt, madaam", lausub noormees galantselt, lahkudes naisest igaveseks, kui algab valss „Ükskord öeldakse adjöö."

„Muinasjutt õnnest" on purunenud.

Kõrtsilaua taga lausub noormees vahetpidamata: „Joo, joo, sõbrake joo", kargab aga äkki püsti ja hüüab orkestrile: „Mängige, mustlased!"

Siis aga kui algab tango „Armastus on ilus vaid romaanes", surub ta jõuetult õhetava näo käte vahele ja sosistab ahastades:

„Kunagi-kunagi ei usu ma enam naisi..."

Meesterahvas, kes enese täielikult naisterahva jalge alla heitnud, on kapitalist, kes kõik oma rikkuse panka mahutanud.

*

Naisterahvas on kuivatuspaberi sarnane: temasse jäävad ainult nõrgad jäljed teiste mõtetest, ja ideedest, ja needki — vastuoksa.

*

Meesterahvaid huvitab rohkem see, mis neist mõeldakse, naisterahvaid see, mis neist räägitakse.

Mu lootused.

Mu lootused — mil randuvad nad,
mil leiavad omale pinda?
Kas täituvad unistusihad,
mis täidavad ohtralt mu rinda?..

Külvan'd neid olen siia ja sinna —
istutand taimena igalpool;
kuid läbi vaenuliku pinna,
ei tõuse mu vaev ja hool..,

Ei tärka üht lootuse idu,
ei täitu üht unistust head —
vaid süngeid ohakate ridu,
näen tõusma peenarde pealt..

Ja süngeid ohakate ridu
on täis mu elu saatusnurm,
kus ainult on õelate pidu —
jääb tühjaks mu lootuste hurm...

Elmar Peffai.

Poeet läheb kohtamisele.

Karmi Tannes'e skits.

Pühapäeva hommikul tõuseb kell 6,30 — virila näoga, iseenesega mitte rahul, sest kõik on alles korraldamata väljaminekuks, s. t. kohtamiseks: lõug raseerimata, juuksekahlud — frisseerimata, küüned igatsevad maniküüri, jalavarvad pediküüri, jne. jne. Aeg aga nihkub — juba kell seinal ligistub 9. Kell 11 aga on määratud ilmkindlalt — „rendez-vous"...

Sööstub koikast — saapad „määrimata", kalossid tolmused ja ebapuhtad, pükste joon „planeerimata", palit — vaigune, soni kuklalt lõhki.

Otsib kraet kaelapanemiseks — see osutub järsku väikeseks, pigistab teine otsekui kallistav käsivarss, nii et kurgualune kui Vääna mõisa fasaanil punetama hakkab. Valib kaelasidet — üks on liialt luitunud ja seega moest väljas, teine — lühike ja jäme kui Tapa vorst, kolmas aga on rebenenud ja narmendab nagu laelambi abažuur... Tulemuseks pettununa lööb villase salli kaela nagu Rakvere sõiduvoorimees.

Jookseb naabermajast paluma habemenuga ja vahupotti pintsliga, kahutab allüürniku käest „lainama" juukselõikus-„aparaati" ja kammi. Tuleb võõraid — jutukaid naisi nagu rõõgikogulüikmeid, larmavad, seletavad Türi linnavalitsuse „nässus" asjaajamisest Paide peenleivast ja — Tänasilma Haridusseltsi loteriist.

Habemeajamine võtab oma kolmveerand tundi (kuulatab sageli suu lahti kui miss „Estonia" võidunaeratist imetledes!) — juukselõikamisega aga läheb punkt tund ja veerand — kell on peaaegu 11...

Erutus tõuseb kui keev aur, enesega rahulolu sunnib sülgama kaks korda sekundis — — —

Luta, preili Luta!

Armas aeg, kuidas ta on valesti arvestanud kohtamise määramisega! Kes teda käskis ometi kell 11 väljakutsuda Lutat? Muide, milline Korsika ilm on ja tuul on kibe nagu Colmani sinep! Tema aga pole eluilmaski läki-läkiga käinud — sonimütsiga aga läigivad kõrvad varsti kui Pärnu biskviidid. Lihtsalt kohutav!

Kohmib ,seab, sõrgib postkontori kuulama, kas on mingit teadet saabunud Lutalt. See on suletud: kell 12,30. Luta muidugi ootab, kui inglane Narvakose kontsenssiooni. Tema aga on kinni oma saamatuses, nagu külmanud nina või Läti jäälõhkuja... Kuradi aeg ,kas tead! Millised sea ilmad, Gröönimaa külm ja puha!

Jaama raamatukapist ostab päris värske „Taikse Teataja" ja „Kärevere Kuulujutud", ning püüab unustada Lutat kipitava südamega.

Ohtul kuulab poliitilist kõnekoosolekut, seltsimees Mardipoeg сын Мартина, räägib Venemaa anekdoote. Ööl aga ei saa magada — südametunnistus esitab teravamaid noote iseenese dzentlemani „minale", uhke hing ultimatiivselt on sõjajalal „materjaalse" kehaga.

Hommiku eel ujuudes näeb unes oa suppi omelettidega. Püüab mõtelda, mis see küll võiks tähendada... Esmaspäeva lõuna-ajal saab Lutalt äraütleva kirja (milline ei lõhna enam „Ideaal" Viko seebi järele, nagu tavaliselt!) tulivihase ja diplomaatliku:

„Selline sudak — hapukapsastega! Lõpetan Sinuga igasugused suhted (Cellogi paktil pole naiste kohta õiguseid!), vilets mammipoeg maasikamoosist muskulatuuriga! Su inimpoja lubamine osutus valeks nagu kahekroonine raha — annan Su oma südametunnistuse — konstaabeli kätte... Värise inimtütre viha ees Visnapuu II!" — — —

Ah elu on jälle lootusetu nagu siguri seeme, armastus kallis nagu salapiiritus! Kas kunagi Sa mulle oma suudlusi kingid — kimbu ehk paari viisi, nagu peterselle pealinna turul! — Oo Luta-Marietta!..

Anekdoote ja nalja

Ema pilgutab silma...

Emand Luigejärv valmistab külaseminekuks oma rikaste sugulaste poole. Väike 5 a. Lilly ja 7 a. Alma on üpris õnnelikud, sest nende ema on vaene ja ei saa pakkuda kõike, mis väikestele rõõmu teeb.

Kuna lapsed aru ei saa tihti, mis teha kõlbab seltskonnas ja mis mitte, seletab ema pikalt ja laialt, kuidas endid külas üleval hoida. „Igakord, kui midagi teete, vaadake mulle otsa", manitseb ema lapsi. Kui ma silma pilgutan, siis jätke see tegevus kohe pooleli.

Minnakse võõrsile. Külalised on kõik koos. Ka väike Lilli ja Alma ühes emaga pannakse laua juurde sööma. On juba tükk aega söödud. Kuid lastele maitseb võõras toit üpris meelepärasena. Majaemand tõstab mitmel korral neile taldrikule toitu.

Äkki vaatab väike Lilli emale otsa, kui taldrik jälle tühi. Majaperenaine tahab talle veel kompotti ette tõsta. Laps vaatab kord pakkuja, kord ema otsa ja pistab siis suure häälega nutma.

„Ma sööksin küll, kuid ma ei tohi enam süüa, ema pilgutab silmi ja astub mulle jala peale!"

Emand Luigejärv muutub näost punaseks... külalised naeravad ja väike Lilli nutab kompoti taldriku ees.

Lapsesuu.

Ats: „Onu Joosep, sa pead õppima ujuma!"

Onu: „Miks siis, poisu?"

Ats: „Ema ütles, et sa ei seisa kaua vee peal!"

Oh, need naised!

Emmi: „Mu mees on ilma minuta täiesti abitu."

Anni: „Just niisama nagu minugi oma! Nõelugu ta sukki või õmmelgu nööpe ette, ikka pean mina see olema, kes niidi nõela taha ajab."

Istub kahe eest.

Paks härra (poisile omnibuses): „Mis pärast ei tõuse sa püsti ja ei lase üht neist prouadest istuda?"

Väike poiss: „Mispärast ei tõuse sils teie püsti ja ei lase neil mõlemil istuda?"

Unetu

Elmar: „Mu naisel on väga paha mood: igal öösel on ta kella 2 või 3-ni üleval!"

Eduard: „Kannatab ta unepuuduse all?"

Elmar: „Ei, ta ootab minu kojutulekut!"

Kasulik kaup.

A: „Minge jaama ja tooge sealt minu ämm ära! Saate selle eest krooni."

B: „Ja mis ma siis saan, kui ta ei tule?"

A: „Siis saate kaks krooni."

Aga sööb ikka veel...

Väike tüdruk toob supiköögist haigele emale süüa.

„Laps", ütleb supiköögi juhataja, „sinu ema on ju jälle terve!"

„Jah, seda küll," vastab väike tütruk, „aga sööb ikka veel."

Ara himusta oma ligimese naist.

(Algus 4. küljel.)

Ent siis ühel päeval...

Istusime taas lehtlas, vesteldes muusikast seni kui eemal haukuma hakkas koer. Tõusime, et vaadata, miks haugub loom. Olime seisma jäänud just üksteise kõrvale, peaaegu külg külje vastu. Pöörates kohtusid meie pilgud.

Ja nüüd nähes ta silmis äkki loitlemas metsikut kirge, ei suutnud ma enam ennast ohjeldada... Meie käed põimusid äkki kramplikult üksteise ümber, ja huuled ühtisid pikas palavas suudluses, mille uimas unuses kõik, mis meie ümber...

Kammitsetud kirg lõi lõkkele täies ulatuses, tagasisurutud armastus pidas võidupidu ja ma evisin tolle naise, oma unustamatu Milvy, sealsamas lillelises lehtlas...

„Armastad mind? Armastan sind", sosistas viimaks Milvy kirglikult. „Vaid kahekesi võime olla õnnelikud..."

„Vaid kahekesi", vastasin tema noori, kleidi alt esiletungivaid rinde suudlustega kattes.

Ja siis ,siis äkki, ikka veel mu käte vahel olles, sosistas Milvy äkki pöörase mõtte:

„Põgeneme siit!.. Lähme, lähme veel täna öösel kuhugi, kus alatiaiati saame kahekesi olla..."

Meeletu armastus helisemas südames, nii ma nõustusin tolle ettepanekuga, leppides kokku, et põgeneme veel samal südaööl.

Olles teinud vajalikud ettevalmistused ja pakkides oma vähesed asjad, läksin õhtul jalutama veel aeda. Seal kohtasin õpetajat, kes näis olevat täna imeliselt rahutu ja närviline.

„Härra Herodes, tohin ma teiega rääkida", lausus ta äkki.

„Palun."

„Nii siis: — te kavatsete põgeneda täna öösel minu abikaasaga", lausus ta peale lühikest vaikust.

Mida tegin või mõtlesin neid sõnu kuuldes, ei tea ma veel praegugi. Silmitsesin vist ainult mõistmatult õpetajat, kes kõneles edasi:

„Kuulsin päeval kõik... Ma ei tahaks purustada teie õnne, kuid pean paluma siiski, et lahkuksite üksinda."

„— — —"

„Ma ei palu seepärast, et teete mu nii õnnetuks, kuigi tean, et Milvy pole mind kunagi armastanud, vaid abiellus oma vanemate soovil. Oma valu võitmiseks piisab mul jõudu ja kui asi seisaks vaid selles, laseksin meeleldi teid, kaht armastajat saada õnnelikuks..."

„Olete suuremeelne, härra õpetaja", laususin vaid selleks, et midagi öelda.

„Aga ma mõtlen oma väikesele tütrele, kelle armsa ema tahate võtta... Arge tehke seda, palun ma! Arge võtke väikselt lapselt armastavat ema, ärge tehke seda maimukest õnnetuks!.. Teie teate, milline on tolle lapse elu, kel puudub ema..."

Milline valu ja meeleheide neid sõnu kuuldes mässas mu südames, ei suuda ega tahagi ma kirjeldada. Tundsin selgemini kui kunagi varem, et vaid siis võin olla õnnelik, kui mu kõrval seisab Milvy. Aga ma teadsin ka, et siis kui lahkun Milvyga, tuleb väike Virve, keda armastama olin hakanud, jätta paratamatult saatuse vaesekslapseks, kelle teedele ei saa kunagi paista päike.

Süütu lapse õnne ei suutnud ma purustada, lahkudes hilisõhtul majast argsi kui varas, kuigi teadsin, et Milvyt loovutades olen igaveseks matnud oma õnne.

Naisterahvaste kõige kurjem vaenlane on kalender: ta ilmub igal aastal ja tuletab meelde, et nad on aasta vanemaks läinud.

*

Muidu antakse meile sündimine ja surm: kõik muu peame omale ise muretsema.

*

Et isiklikku õnne saavutada, peab teistele ka ise õnne pakkuma.

*

„Moodsa korteri" näituse puhul.

10.—20. maini s. a. peetakse Tallinnas, S. Insarovi saalides, Viru tn. nr. 3, Suur „Moodne korteri näitus" kultuur-kasvatuslise eesmärgiga, et tutvustada publikule praegusaja stiili ja eeskujulikke mööbleid samuti ka teisi korteri ja majapidamise sisseseadmiseks tarvilikke asju.

Et ka väljaspool Tallinnat näitusega laiemaid ringkondi tutvustada, kavatseb näituse korraldaja välja anda näituse puhul brošüüri, kus põhjalikult selgitatakse küsimusi järgmise kava järele:

1. Moodsa korteri ehitus ja plaan.
2. Värvid ja toonid. Tapeedid, maalikunst praeguses korteris jne.
3. Vaibad, padjad, kardinad ja väikesed korteri iluasjad.
4. Antiik- ja moodne mööbel ja nende koostamine.
5. Valgus ja armatuurid ning praegusaja valgustamise põhimõtted.
6. Laud ja laua katmisviisid.
7. Raamat ja raamatukapp. Lilled, vaasid, keraamika jne.
8. Köök ja vannituba. Elekter ja gaas.
9. Tervishoid, korter ja haigused.
10. Kodune mugavus ja korteri iluasjad.

Näitusel olevad väljapanekud (eksponaadid) pildistatakse soovikorral ja avaldatakse brošüüris.

Peale selle näitusel korraldatakse iga päev kl. 7—9 terve rida loenguid. Näitusest võtab osa umbes 20 suuremat tööstusettevõtet ja vabrikut, mis korterisisseseadeid valmistavad.

Näitusel näidatakse üksik-daami tuba ühes moodsa, kuid mitte kalli mööbliga (keskmise klassile) ja abielurahva korterit, mis koosneb köögist, vannitoast, söögitoast, magamistoast, kabinetist ja vastuvõtutoast. Peale selle näidatakse ka võõrastetuba, muusikasalongi ja terve rida stendisi kalli, luksusmööbliga.

Kus viita vaba aega?

Tallinna teatrites mängitakse:

Estonias: Laup. 18. skp. kell 7.30 õhtul M. Mohri tujukõllane komöödia „Poliitika." Pühapäeval 19. skp. kell 11.30 p. lasteetenduseks „Väiksed salapolitseinikud." Kell 2.30 p. l. p. Abrahami operett „Viktooria" ja õhtul kell 7.30 A. Trilljärve auõhtuks A. Kitzbergi rahvatükk „Püve talus."

Töölisteatris pühapäeval kell 7.30 õhtul esietenduseks F. Langeri 3-v. komöödia „Kaamel läheb läbi nõelasilma."

Kinodes näeme:

Gloria Palace: Franz Lehari kuulus operett „Naeratuste maa" praegusaja parima tenori Richard Tauberi j. t. parimate näitleiatega peaosas.

„Rekordis" näeme suurfilmis „Armastuse valitsejanna" Joan Graford, Antia Page, Dorothy Sebastiani, Nills Astheri ja John Jack Browniga peaosas.

„Modernis" jookseb hiilgav helioperett „Tema naissekretär", milles kaastegevad parimad Berliini operetinäitlejad.

„Bi-Ba-Bo's" suurepärane „Paramount paraad", milles näeme ja kuuleme kõiki tolle filmiühingu tähti, kellest enamik meie publiku suured lemmikud.

Hindmõistatuse № 4 lahendus.

(„Abieluleht" nr. 9.)

1. Asta Risten — naistearst.
2. Juulie Jaaksõk — juukselõikaja.
3. Kadri Room — kaardimoor.
4. Toomas Ral — loomaarst.
5. Kristjan Pühako — korstnapühkija.
6. Toomas Kirinaaner — restoraaniomanik.

Oigeist lahendajaist said Hilda Annisson, Tartust, Poe tän. 9—7, Selma Sussi, Tartust, Kitsas tän. 13, Ida Klausson, Tartust, Poe tän. 10, k. 5, E. Ots, Tallinnast, Narva mnt. 48-c—4 ja H. Hendrikson, Tallinnast, Narva mnt. 50—2, igaüks ühe maksuta võimaluse „Abielulehes" kuulutada.

Hindmõistatus nr. 5.

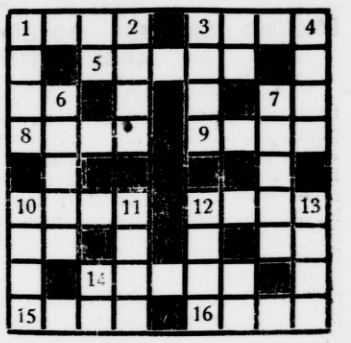

Vasakult paremale: 1. Riiete hoiukoht. 3. Sepa tööriist. 5. Enam kui „mats." 8. Kaevul. 9. Mitte kõrgem. 10. Mitte inetu. 12. Jõgi Aasias. 14. Laeva tagaosa. 15. Aknal olemas. 16. Lind.

Ülalt alla: 1. Lill. 2. Inimene. 3. Naisterahva nimi. 4. Aste. 6. Esivanemate tulease. 7. Mängurüst. 10. Jõgi Saksamaal. 11. Oige vaade. 12. Elukutse. 13. Maitsev liha.

Oieti lahendajaile loositakse 23. apr. 2 eks. „Abielulehte" 3 kuuks 1. maist alates ja 3 maksuta kuuhutamise võimalust. Nimed avaldatakse „Abielulehes" nr. 11.

Seismajäänud kirjad.

„Korralik talutütar" — 10, „Ravitseja" — 10, „Jukky-Jaky" — 1, „Agricola 21" — 1, „Helisev noorus" — 8, „Tervis ja jõud" — 5, „Ilusade" — 6, „Lotta" — 2, „Leili" — 4, „Kevad" — 1, „Eluseltsiline" — 2, „Vastu kevadele" — 3, „August O. Läänemaalt" — 3, „Kevad 35 a." — 1, „Hra 27" — 1, „Hiline õnn" — 1, „Joe" — 3, „Ly" — 2 kirja.

Vastutav toimetaja ja väljaandja A. Jürisson.

„Estotrükk", Tallinn, S. Karja t. 8

Head teenistust

koduse majapidamise juures soovitame kõikidele 100—150 kr. kuus. Vajame ka jaoskonna esitajaid ja agente üle Eesti. Juhtnöörid maksuta, kui harilik saatekulu juurde on lisatud. Kirjad: Vaabina pk. nr. 30.

Teatame kõigile **„Abielulehe"** Tartu ja ümbruskonna lugejaile, et oleme avanud 1. aprillist s. a.

abitalituse Tartus, Rüütli tn. № 11,

P. Johansoni ajakirjanduse kontoris, kus võetakse vastu tellimisi ja kuulutusi ning müüakse „Abielulehte" üksikult ja suurel arvul.

Kõige austusega **talitus.**

Vaene noormees soovib

tutwust

abielu mõttes hea iseloomuga, õrnahingelise, meeldiva, varand. kindlustatud naisolevusega (võib ka olla lahutatud ja väikese lapsega), kes aitaks igakülgselt elu kordaseadmiseks. Nõuetav väheldane kasv ja van. kuni 30 a. Kiri. slt. E. O. K. loteriipileti 33950 ettenäitajale.

Rootsi **„Hermes"** ja ilmakuulsaid **„Dürkopp"** **jalgrattaid** soovitab

O-Ü. „Systema"

Tallinn, Raekoja pl. 5.

Tel. 430-09.

Ehitusmeister soovib

abielluda

keskmisekasvulise veetleva preiliga maalt ehk linnast üle Eesti. Vanadus 17—25 a. Kirjad Käru alev, Neidli maja nr. 5 Gustav Lillehein.

Olen üksik vanapoiss ja mul puudub küljeluu. Kes soovib tõsiselt

abielluda,

kandideerigu slt. „Vanapoisi unistus".

Kes on huvitatud

rahasaatmisest Venemaale,

tuttavaile või sugulasile, palun teatada oma õige aadress, et astuda läbirääkimisse. Kirjad saata aadressil Villem Kondratson, Pärnu, nõudmiseni.

Saatuse valulaps, kellele elu on olnud karm, soovib

tutvuda

samasuguse härraga 35—40 a. Kirjad slt. „Troost".

Näitus 10—12. maini 1931.

Tallinn, Viru tn. nr. 3, S. Insarovi saalis.

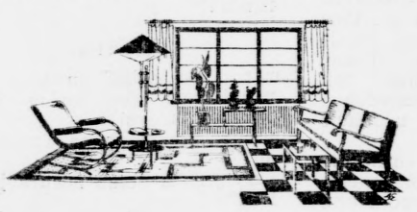

MOODNE KORTER:

moodne mööbel, laud ja katmisviisid, köögitarbed ja tervishoid

igapäev selgitavad loengud ja demonstratsioonid moodsast elamiskultuurist.

Esinevad esimese järgu firmad.

Näituse pealt linnub asiatundjate poolt koostatud kohese sisuga broschüür.

Noor lesk soovib

tutvuda

heritud, viisakate Tartu härradega, et lohutada kurbust. Kirjad saata Tartu, Rüütli tn. 11. Ajak. kontor „Olly".

BALTI JAAMA RAAMATUKAPIS

saadaval kõiksugu oma- ja välismaa aja- ja kuukirjad. Rikkalik väljavalik igasugustest raamatutest.

Uus **„Abieluleht"** saadaval juba igal reede õhtul.

Tutvusringkonna puudusel soovin

tutvuda

korralikkude, viisakate härradega, et aega lõbusamal moode saata. Kirj. slt. „Sissesõitmud".

Korterit

2 toa ja köögiga 1. maiks otsitakse Nõmmele. Teatada slt. „Alalised üürilised".

Kas leiduks huvitavale, vahvale poisule

kaaslast

preilide hulgast kevadpäevade veetmiseks. Kirjad slt. „Kevadseltsiline".

Korralik töökas preili, kes omab ka väikese kapitali, soovib leida

sõpra,

van. 25—35 a. kellega võiks edaspidist elufeed iätkata. Teat. slt. **„Truu surmani".**

Keskealine naisterahvas soovib

tutwuda

korraliku meesterahvaga, van. 40—45. Kirjad slt. „Ali".

Kes oleks

kaaslaseks

kevadel kurvale tüdrukule? Kirjad slt. „Vaiki kurbus".

Korralik töölisnoor soovib

tutvuda

ajaga kaasas sammuva härraga, kes õpetaks moodsalt elama. Kirjad slt. „Vanamoodne neiu".

Noor õnnetu naine soovib leida

sõpra

hingeliste härrade hulgast. Kirjad slt. „Kevade torm".

Kaks noort sõpra otsivad

sõbratare,

et kevadele vastu minna. Kirjad slt. „Kaks sõpra".

Tarvitage juhust!

25 senti eest

lokitakse

ka koju tulles igap. ka pühapäevadel kella 9—12 ja 2—5. V. Karja tn. 12—5, kolmandal korral.

Noor, elurõõmus sõjaväelane soovib leida

SÕPRA

samasuguste preilide hulgast. Kirjad saata slt. „Sõjaväelane" all.

Sümpaatne, noor bohemlane (viiuldaja), soovib kiires korras

abielluda

kunstihuvilise, soliidse daamiga, kes võimaldaks õpinguid lõpetada. Ainult tõsised pakk. saata slt. „Uncia spes".

Tiitkest igavikuni kestvat

kirjavahetust

soovime preilidega, kelle vanadus 18—30, ja kes oleksid lõbusateks kaaslasteks. Foto soovitav, kuid mitte nõuetav. Kirjad Aegviidu, H. Adof. A. Neidorf. A. Reidolf.

Kevad on õues!

soovin sõpra,

kel igatsusi lõpmatuid põues. Kes suudab olla vaid ühele naisele truu. Kirjad slt. „Kaks inimest".

Vanamoodne neiu soovib

tutvuda

ajaga kaasas sammuva härraga, kes õpetaks moodsalt elama. Kirjad slt. „Vanamoodne neiu".

Kuulus okkultist-astroloog hiromant ja selgeltnägija

Majev

„Estoonia" teatri vastu, Väike Tartu maant. 2 k. 5. Suure eduga ennustanud üle kümme aasta välismail ja Eestis.

Igavuses viibiv mees, kellel naine valjas teistega lõbutseb, soovib leida ka omale lõbusat lohutajat

naissõpra.

Kirjad slt. „Armastuse võlu".

Üleajateenija, korralik poiss, soovib kodukana leidmiseks

tutvuda

elurõõmsa preiliga. Kirjad slt. „Üleajateenija".

Noor daam, kes hingeliselt üksi, soovib leida omale

kaaslast

samasuguste intelligentsete härrade hulgast. Kirjad saata slt. „Kui puhkevad pungad".

Tutvuksin

tõsiselt elu peale vaataja meesterahvaga, vanadus 40—55 a. Kirjad slt. „Lia".

OVI!

Kahjuks omasin Teie kirja hilja. Kui võimalik, jälke oma aadress slt. „Kevade unistus".

Kas armastus, õnn pole ainult illusioon? kajab vaikse valu ohkena kahe elust peltunud naise huulilt. Tundekõllane

meesling,

vastal Eelistame lahutatud. Kirjad slt. „Oigekõllane suvi" „Sügise unelm".

Korralik noormees soovib

tutvuda

preilidega, keda huvitab jalgrattasõit. Teat. slt. „Rallu".